

Cái Đồ Con Nít ! Anh Yêu Em

Contents

Cái Đồ Con Nít ! Anh Yêu Em	1
1. Chương 1 : Kí Ức Bạc Màu	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9 - End	30

Cái Đồ Con Nít ! Anh Yêu Em

Giới thiệu

Trên ngọn đồi xa xa phía sau làng là nơi có cánh đồng mọc toàn hoa tường vi trắng. . . ” Tịnh. . . t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-do-con-nit-anh-yeu-em>

1. Chương 1 : Kí Ức Bạc Màu

Trên ngọn đồi xa xa phía sau làng là nơi có cánh đồng mọc toàn hoa tường vi trắng ...

” Tịnh...tôi thích cậu ! ”

” Tôi cũng vậy ! ”

” Hay quá ! Hihihi ”

2 cái bóng bé nhỏ ngồi dưới gốc cây cao đứng giữa cánh đồng tường vi . Tán lá xanh um toả bóng mát xuống mặt đất ...

” Tịnh ...tớ phải theo ba mẹ chuyển lên thành phố *** sống ...”

“ ... ”

” Nhưng tớ sẽ về đây để gặp lại cậu !”

“Cậu có chắc không ?”

” Có...tôi hứa...vì tôi rất thích cậu !”

” Được , tôi sẽ chờ nhưng nếu 4 năm sau mà cậu vẫn chưa quay về thì tôi sẽ tìm ra cậu dù cậu đang ở nơi đâu . Và , tôi sẽ hỏi tội cậu đó !”

...

Vù ...vù...vù...Những cơn gió mang hương vị của mùa thu thổi trên cánh đồng mang sắc trắng tinh khôi của hoa tường vi . Từng cánh tường vi thả mình theo gió , bay mãi lên nền trời xanh thăm thẳm . Cảnh sắc thật đẹp nhưng cũng mang lại cho người khác một nỗi buồn man mác ...

Sau đó , cậu bé kia ra đi bỏ lại cô bé ấy . Cứ đến chủ nhật , cậu bé lại gửi thư về cho cô bé , kể tất cả mọi chuyện xảy ra trong tuần cho cô bé . Cô bé cảm thấy vui và an lòng vì chắc rằng cậu bé vẫn còn nhớ tới cô bé , mảnh đất này cùng lời hứa hôm nào. Nhưng , lạ thay , 1 năm sau , cậu bé không hề gửi một lá thư nào cho cô bé nữa...không thứ gì cả . Cô bé cảm thấy buồn lắm . Cô sợ cậu bé quên cô , quên luôn lời hứa và hơn hết , cô sợ mình sẽ mất đi người bạn mà mình hằng yêu quý . Thế nhưng , cô vì giữ lời hứa nên vẫn chờ , chờ trong hi vọng...4 năm thắm thoát qua mau...

Một cô bé với mái tóc dài quá vai đen tuyền , gương mặt xinh đẹp , đôi mắt to tròn

làn da trắng hồng , thân hình cân đối đang sải bước chân trên hành lang của dãy phòng học khối 11 nhuộm màu vàng ươm của nắng . Bọn nam sinh đều bị cô thu hút , phải ngoảnh đầu lại , dõi theo rồi ngậy người ra .

Renggggg!!!! Tiếng chuông giòn giã báo hiệu giờ vào lớp vang lên khắp trường .

Lớp 11A2 ...

Cô Tuyết - chủ nhiệm lớp bước vào , theo sau là cô bé ban nãy . Cô đặt giỏ xách lên bàn xong cầm lấy micro , nói :

__ Lớp chúng ta có thêm thành viên mới là em Lưu Lam Tịnh . Tịnh từ thành phố khác chuyển sang học . Bạn ấy còn nhiều điều chưa biết , các em hãy làm quen , giúp đỡ bạn ấy nhé !

Cả lớp vỗ tay , bọn con trai có vẻ thích thú lắm . Tịnh cúi đầu chào rồi nở nụ cười thân thiện . Tịnh được cô xếp chỗ vào chiếc bàn trống áp chót . Mấy tiết học liền , kể cả giờ giải lao , Tịnh bị lũ con trai bám theo khiến cô nàng khó chịu vô cùng . Đã vậy , đám con gái cứ bàn tán rì rầm , dường như chúng có ấn tượng xấu về Tịnh . Có 1 tên đến tán tỉnh cô :

__ Em là lính mới vô sao ? Chu choa , em đẹp vậy có muốn đi chơi với anh hông ?

Tịnh im lặng , chẳng thèm đáp lại , cứ ngồi nhìn cửa sổ , ánh mắt u uất , xa xăm như đang tìm kiếm cái gì đó .

__ Em không nói gì , vậy đồng ý rồi phải không ? - Tên ban nãy nói tiếp rồi lấy tay vuốt tóc Tịnh .

Bỗng , Tịnh lấy chân đá hấn một cú đau điếng . Ai cũng há hốc miệng , ngỡ ngàng , họ cứ tưởng Tịnh nhút nhát , tiểu thư lắm chứ . Tên xoa đầu đứng dậy , chửi bới :

__ Con khốn ! Mày tưởng đẹp là ngon hả ?

Tịnh tiến tới , ánh mắt lạnh băng :

__ Mày gọi tao bằng 2 từ “con khốn” ? Thế thằng ngu nào vừa mới tán tỉnh con khốn này vậy ? Đừng có chơi tao ! Thằng dân ! Biến đi cho khuất mắt tao !

Hắn chết cứng trước phản ứng của Tịnh . Tịnh trầm lặng nhưng một khi đã nổi điên lên thì khó ai ngăn nổi . Người duy nhất dập tắt được ngọn lửa giận dữ bùng lên của Tịnh là Thắng . Mọi người chung quanh tròn mắt ra nhìn . Chợt ,...

__ Bộp bộp bộp !! Tiếng vỗ tay vang lên , 1 nhỏ dễ thương bước ra .__Good ! Mình thích cậu rồi đó ! Làm bạn mình nhé !- nhỏ nói , đưa tay về phía Tịnh .

Tịnh nắm tay nhỏ , cười :

__ OK !

__ Mình tên Đan Liên , bạn là Tịnh phải không ?

__ Ừ .

...

Chiều hôm đó , Tịnh vội vã chạy về nhà để kịp nấu bữa ăn tối . Cô từ tỉnh khác chuyển sang nên không sống cùng ba mẹ mà ở chung với ông anh ruột , hơn cô tới 12 tuổi . Anh của Tịnh tên Tuấn . Tuy mới 28 tuổi thôi nhưng Tuấn đã là nhà doanh nghiệp trẻ tuổi rất thành công . Anh đẹp trai , xã giao giỏi nên được lòng bạn bè , trở thành mục tiêu của nhiều nàng . Tuấn sẽ hoàn hảo nếu anh bỏ luôn cái tật ưa vút đồ đạc lung tung ,

làm mọi thứ trong nhà lộn xộn cả lên .

Đứng trước cổng nhà , Tịnh thở gấp . Gọi “nhà” nhưng “dùng từ” biệt thự thì chính xác hơn . Đằng sau cánh cổng đen cao gần 2 mét rưỡi này là căn biệt thự màu nâu đất cổ kính thiết kế theo phong cách Pháp trang nhã , cao 5 tầng có hoa tường vi trắng bao quanh . Tuấn dường như cũng giống Tịnh , thích hoa tường vi trắng .

Tịnh lục tìm chiếc chìa khoá để mở cổng mãi mà chẳng thấy đâu , chắc cô quên mang theo . Khổ nỗi , chuông gọi cửa cũng bị hư , cô suy nghĩ trong chốc lát xong ngó trước nhìn sau xem có ai không rồi đeo chiếc cặp lên vai , bắt đầu...leo cổng . Tịnh đang mặc váy nên gặp không ít khó khăn . Cuối cùng , cô cũng đạp đất an toàn...Đột nhiên ...

__ Hahaha , nữ tazdan leo cổng pro thiệt !-giọng ai đẩy vọt lên sau lưng Tịnh .

Tịnh giật thót , quay đầu lại . Cô trông thấy tên con trai với bề ngoài cực chuẩn , mặc đồ thể dục , người đầm mồ hôi , lấm lem bùn đất , đạp xe đạp đang đứng trước cổng nhà cô . Tịnh ngậy người ra hồi lâu rồi bình tĩnh đáp :

__ Tôi bức lắm mới leo cổng vào thôi , bạn nói tôi là tazdan thì hơi...

__ Không phải tazdan thì là monkey rồi...hahaha !

__ What ? Mi nói cái gì ?

__ Hê...bộ mặt của cô lúc giận tệ thật ! Thôi , xin lỗi , hạ hoả đi ! Bye !

Hắn nói xong , đạp xe chạy mất bóng . Tịnh cúi lên , tiếng “xin lỗi” ngọt xớt mà miệng hắn lại cười to như cái máy radio bật hết công suất . Tịnh thầm nghĩ nếu không có cánh cổng này ngăn cách cô với hắn thì hắn sẽ biết tay cô . Lúc này , Tuấn mới xuất hiện , khuôn mặt nửa tỉnh nửa mơ , anh ta vừa ngủ dậy . Tịnh đưa ánh mắt hình viên đạn nhìn Tuấn , gầm gừ .

Chapter 2 : Oan gia .

Sáng hôm sau ...

Tịnh đến trường rất sớm , cô vẫn còn bài tập toán chưa giải quyết xong nên muốn tranh thủ thời gian . Tịnh đến chỗ ngồi của mình , đặt cặp xuống ghế , nhẹ nhàng mở cửa sổ . Tịnh thò đầu ra ngoài , gió thổi bay mái tóc của cô , cảm giác thật tuyệt . Cạch ! Tiếng cửa mở . Tịnh quay lại nhìn . Thì ra là Tuệ Trân-người bạn ngồi trên Tịnh . Trân xinh xắn , dễ thương , hoạt bát và là lớp phó văn thể mỹ của lớp . Trân chào Tịnh :

__ Hi Tịnh ! Bạn đến sớm thật đó !

Tịnh cười , đáp :

— Ủ , bạn cũng vậy mà !

— Hi , tại tôi phiên tả trực thôi , bình thường không như vậy đâu ! Vả lại , tớ hi vọng được nhìn thấy Devil group sớm hơn chút !

— Devil group ?

Tịnh tròn xoe mắt . Cô là lính mới , chưa biết Devil group - nhóm hot nhất trường của mình . Devil group có 4 thành viên : 3 nam , 1 nữ . Họ học giỏi , gia cảnh giàu , ngoại hình vip nên được học sinh trong trường hâm mộ . Chẳng những thế , các trường cấp 3 khác cũng rất thích họ . Đặc biệt , 4 thành viên của Devil group đều là bạn từ thuở nhỏ . Trong đó , thành viên nữ duy nhất : Đan Liên - nhỏ đòi làm bạn Tịnh hôm qua , cùng lớp với Tịnh . Còn lại , thủ lĩnh : Lục Phong - “hạt giống” số 1 của đội bóng rổ , cũng học 11A2 ; Vũ Luân - trạng nguyên trường , biệt danh “tử diễn sống” , lớp 11A4 ; Tấn Phát - “sát gái” hạng nhất , thủ môn đội bóng đá , lớp 11A5 .

Trần nói tường tận cho Tịnh hiểu . Cô nàng vừa giải toán vừa nghe nhưng có vẻ chẳng mấy quan tâm . Trần cắt húng , xụ mặt :

— Sao dạy Tịnh ? Bạn hình như để tâm đâu đâu !

Tịnh nói :

— Xin lỗi !

— Chẳng sao ! Mà cậu sẽ đổi thái độ ngay khi trông thấy 3 anh chàng trong Devil group thôi ! Họ thực sự hấp dẫn !

— Vậy ư ? Tôi lại nghĩ không thể đâu !

— Hả ?

— Tôi ghét con trai !

Tịnh thay đổi thái độ , cô tức giận tới mức ánh mắt trở nên lạnh băng , vô cảm , nó ghê gớm bội lần so với ngày hôm qua . Ánh mắt đó khiến Trần phải sợ hãi , cảm giác như bị thú dữ đe dọa . Bỗng , sân trường trở nên ồn ào hơn mọi khi . Trần reo lên :

— A , họ tới rồi đó ! Tớ đi nhé ! Trần vội vàng chạy đi , cô nàng bị thái độ của Tịnh làm tái xanh mặt mày . Tịnh nhìn bóng Trần khuất dần , cô nghĩ việc chạy theo 1 hot boy nào đó mà có thể hấn chẳng để mất hay thậm chí quen biết mình thì thật ngớ ngẩn . Bỗng ...

—Ồ ! Nữ tazdan ! Cô là người mới chuyển đến mà Liên kể tôi nghe đó hả ?

Giọng nói quen thuộc vang lên . ” Chính hấn ! ” -Tịnh nghĩ rồi la lên :

— Thằng khùng dở hơi ! Ta nói ta không phải tazdan mà ! Mà mi học lớp này à ?

— Hê , you nóng tính quá đó ! Thiếu canxi trầm trọng rồi ! Ủ , tui học lớp này !

— Cái...cái gì ?!

Tịnh giận run lên nhưng chẳng được bao lâu thì bình tĩnh lại , tiếp tục làm toán , chẳng nói gì nữa . Hấn im lặng , tiến lại bàn của Tịnh , để cặp dưới chân , ngồi phịch xuống . Tịnh ngạc nhiên , ngó bằng tên trên ngực áo của hấn . ” Hấn tên Lục Phong !?” Tịnh đã hiểu ra vấn đề , nếu đúng là Lục Phong thì đâu có gì lạ . Lục Phong học chung lớp với cô mà chỗ trống trong lớp chỉ còn 1-chỗ kế bên Tịnh . Tịnh thở dài , chỉ biết trách sao số mình xui xẻo . Chợt , Phong gác 2 chân lên bàn cái rầm , lời điện thoại di động ra , đeo tai nghe vào nghe nhạc thoải mái . Tịnh khó chịu nhưng cứ nín thinh , cô thấy dường như vô loại người này là tốt hơn cả . Tịnh cứ cặm cụi làm bài mà chẳng để ý rằng Phong quan sát cô này giờ . Phong cười :

— Tịnh...cậu còn thích hoa tường vi trắng chứ ?

Tịnh khựng lại , trơ mắt nhìn Phong . Phong sao mà buồn vậy ? Đây là lần đầu Tịnh gặp Phong , sao Phong biết Tịnh thích hoa tường vi trắng ? Ánh mắt của Phong khiến Tịnh bối rối . Cảm giác thật quen

thuộc , Tịnh như nhớ ra điều gì đó mà cô đã lãng quên rất lâu ...Tịnh buông bút , rời lớp học nhanh chóng . Cô tha thẩn dạo bước trên dãy hành lang . Gió lùa , mát thật . Các hàng cây xanh cứ đung đưa theo gió , tạo ra âm thanh như tiếng hát . Tịnh yêu gió nhưng sao giờ , nghe tiếng gió mà lòng buồn quá . Bỗng ...

_ Tịnh ! Tịnh đúng hông ?

Tịnh giật mình ...

” Tịnh...tôi thích cậu ! ”

...

” Tịnh ...tớ phải theo ba mẹ chuyển lên thành phố *** sống ...”

...

” Nhưng tớ sẽ về đây để gặp lại cậu !”

2. Chương 2

* * *

_ Thắng !

Tịnh la lên , quay phắt lại . Trời đất , cô không tin vào mắt mình nữa , đúng là Thắng . Thắng sau bao nhiêu năm vẫn thế , chẳng thay đổi tẹo nào , chỉ khác ở chỗ cao hơn thôi . Tim Tịnh đập dồn dập , cô cảm thấy một thứ gọi là “vui mừng” dâng trào trong mình . Tịnh không phải rất căm thù Thắng về việc cậu ta bỏ rơi cô vào mấy năm trước à ? Tịnh tới đây để trả thù Thắng cơ mà ? Tại sao cô lại vui mừng khi gặp lại cậu ta kia chứ ? Khoé mắt Tịnh cay cay . Cô đỏ mặt , lấp bắp :

_ Thắng...cậu...tớ...đã chờ..._ Thắng ! Con bé đó là ai ?

Tịnh chưa nói hết câu thì một giọng nói oanh vàng , kiêu kì vang lên . Một nhỏ xinh xắn , đáng đáp tiểu thư , điệu bộ khinh khỉnh bước đến . Tịnh chưa đáp trả thì Thắng chen ngang :

_ A , bạn thuở nhỏ thôi ! Tại lâu không gặp nên nói chuyện chút thôi mà !

Nhỏ đưa tay hất mái tóc :

_ Thật hông đây ?

_ Thiệt...thiệt mừ ! Tuệ tin mình đi !

Tịnh không tin vào mắt mình nữa . Tính cách của Thắng thay đổi hẳn . Ngày xưa , cậu ta thật thà , hiền lành nhưng cũng mạnh mẽ , luôn bảo vệ , giúp đỡ Tịnh khi cô cần . Vậy mà , bây giờ , cậu ta tỏ vẻ sợ sệt trước con nhỏ tiểu thư đáng ghét kia . Tịnh nghiêng rằng , cô giận nhưng cố kìm lại . Đột nhiên , Tuệ quay sang nhìn Tịnh :

_ Ê , cấm mày từ nay không lại gần bạn trai của tao !

Cái điệu bộ hách dịch như ra lệnh , khinh thường của Tuệ làm cho Tịnh điên lên . Tịnh gồng giọng :

_ Bạn trai của bạn ? Thắng là bạn trai của t...

Tịnh chưa dứt câu , Thắng đã chặn lại :

_ Tuệ !!! Chẳng phải cậu có việc cần làm sao ? Mau đi đi !

Tuệ ừm ừ rồi vội vàng đi . Thắng nhìn Tịnh , nói tiếp :

_ Mấy năm qua cậu chẳng hiểu sao ? Tòì...chán cậu rồi ! Cậu thật ngây thơ quá mức dù luôn tỏ ra trầm tính , hồi xưa thấy bản mặt cậu dễ thương , tui mới cửa thui . Tuệ hơn hẳn cậu , đẹp lại giàu . So với Tuệ cậu thua xa . Xin cậu đừng phá hoại thiên đường của tui , đường ai nấy đi ! OK ?

Thắng cười đều giả rồi chuồn mắt . Tịnh sững sốt , chưa lần nào cô bị người khác sỉ nhục như thế . Chắc Thắng tưởng nhà Tịnh vẫn nghèo như xưa nên khinh thường . Uống công Tịnh đợi chờ 4 năm trời . Tịnh tự thấy mình quá ngu ngốc , cô cười chế giễu bản thân ...

Giờ ra về , trường học vắng tanh...

” Ngày tôi gặp lại anh

Tôi biết con người tôi yêu mến ngày xưa đã tan biến

Đau lòng hay cảm hận ? Có lẽ là cả 2 chẳng ?

...”

Tiếng hát phát ra từ sân thượng nghe thật buồn .

Mỗi khi tâm trạng không tốt hay vui mừng , Tịnh lại hát , nó là cách cô xả stress . Tuy nhiên , Tịnh lại thích chế lời , lời bài hát kể lại chuyện gì đã khiến Tịnh buồn hoặc vui . Đa phần đều lấy giai điệu của thánh ca ...

__ Ngày cô bạn , nếu tâm trạng chẳng vui thì đừng đứng gần ban công , hát lời nhạc buồn . Như vậy , người khác tưởng bạn có ý định nhảy lầu tự tử đấy !

Gió thổi nhẹ , mái tóc Tịnh bay lên .

Một anh chàng đẹp trai khoác bộ áo đồng phục , đeo mắt kính nhìn Tịnh , ánh mắt lạnh lùng ...Đấy là Vũ LuânChapter 3 : bạn bè .

Tịnh im lặng , nhìn Luân hồi lâu xong thở dài , rời khu vực ban công . Tịnh tuy thất vọng , đau lòng về chuyện của Thắng nhưng không bao giờ yếu mềm đến mức tự sát . Việc đó đối với cô thật sự ngu ngốc , nhảm chán , nó chỉ dành cho những kẻ hồ đồ chẳng biết trân trọng sinh mạng của bản thân . Hơn thế , trong Tịnh , lòng căm phẫn đang dâng trào , Thắng muốn cô biến mất chừng nào thì cô lại càng muốn tồn tại chừng đấy . Tịnh nói :

__ Xin lỗi , có vẻ tôi đã gây phiền hà cho cậu !

Dứt lời , Tịnh bỏ đi ngay . Chợt ,...

__ Ê Luân ! Đi ăn cùng tụi này hông ?

Phong đẩy cửa cái rầm , giọng phấn khởi . Anh chàng hí ha hí hửng mà chẳng hề hay rằng mém tí nữa là gương mặt xinh đẹp của Tịnh dính vô cánh cửa . Cô nàng giận đỏ mặt , hất mạnh Phong qua một bên , hăm hăm bước xuống cầu thang . Hôm nay tâm trạng của Tịnh đủ tồi tệ lắm rồi , cãi nhau với Phong nữa chắc cô đánh lộn luôn . Phong ngơ ngác nhìn Luân như muốn hỏi xảy ra chuyện gì thế . Luân đưa tay chỉnh mắt kính , lên tiếng :

__ Chạy theo xin lỗi nhỏ đi ! Mà vừa ám sát người ta thất bại đó !

Luân thuật lại tường tận cho Phong nghe . Phong toát mồ hôi hột :

__ Chết ngắt ! Thôi để mai ! Giờ đến quán tụi mình hay ăn đi , nhỏ Liên tới trước gianh chỗ rồi !

Phong túm cổ áo , lôi Luân đi ngay , mặc kệ cậu ta từ chối hay đồng ý làm cậu ta mọc cả đồng ỏi trên đầu do va phải bức tường . Luân lăm bằm chửi rủa , thằng bạn chí cốt này sao mà hấp tấp , vô tư như con nít vậy chứ ...

Lát sau , Phong cùng Luân cũng tới quán nhóm họ thường ăn . Trông thấy Phong , Luân , Liên vừa vẫy tay vừa gọi lớn :

__ Hey , ở đây nè 2 ông tướng !

Phong kéo Luân chạy lại . Cậu trở mắt kính ngắc , sao Tịnh lại ngồi cùng Liên ? Tịnh lườm Phong , hứ một tiếng . Không khí khá căng thẳng . Liên lên tiếng :

__ À , tui rủ Tịnh đấy ! Miễn phản đối nha , chấm hết !

Luân xoa xoa cái đầu , xem ra còn ê ẩm . Cậu hỏi :

__ Phát đâu ?

__ Bạn چرا gái , giờ còn chưa về !-Liên bực bội đáp .

__ Sao bà không gọi ?

__ Có gọi nhưng hần ừ ừ xong cúp luôn !

Phong thở dài , mở cặp táp , lôi di động của mình ra , bấm số gọi cho Phát . Chuông đổ liên tục như hồi thúc Phát mới bắc máy trả lời :

__ Tao mắc kẹt tí chuyện !

Phong đáp , giọng đùa bỡn :

__ OK thôi nhưng tao vừa phát hiện 1 em xinh đẹp trong quán , mày đã chẳng tới thì tao چرا à !

__ Ế , stop ! Tao phóng đến liền ! 3 giây !- Giọng Phát hét lên sang sảng bên trong điện thoại khiến Phong phải cầm điện thoại đưa ra xa .

Phong cúp máy , nụ cười đắc thắng , thầm nghĩ : "Cá cấn câu , ta thông minh quá !

Hahaha !" . Về phần 3 người kia , họ cũng tự hiểu Phong đang nghĩ gì thông qua nét mặt

gian manh đó . Luân thấy phải chi có cặp sừng và đuôi quỷ sứ ở đây thì hay biết mấy , chúng gắn lên người Phong chắc cực kì hợp . Bỗng ,...

Két!!! Tiếng thắng xe máy nghe thật nhức tai , Phát xuất hiện . Anh chàng có gương mặt điển trai không thua gì Phong , Luân . Phát có chiều cao là ưu thế cộng với niềm đam , kĩ thuật tốt trong bóng rổ nên chẳng mấy chốc được chọn vào đội thi đấu chính thức , đại diện trường đi tranh giải thể thao vừa qua . Cậu tháo vội chiếc mũ bảo hiểm đỏ trên đầu , phóng tới bản cả nhóm ngồi . Xem chừng , Phát vượt đèn đỏ rất nhiều nên mới đến nơi nhanh thế . Phát lắc vai Phong lia lịa khiến Phong xây xẩm mặt mày :

__ Người đẹp đầuuuu ????Phát nóng lòng hơn cả việc đi chơi cùng bạn bè . Liên nổi xung lên , quát :

__ Trưởng làng dê kia , bỏ Phong ra ngay !

Phát buông Phong ra , chồm đến , kê mặt mình sát mặt Liên làm má cô nàng đỏ ửng :

__ Trưởng môn phái cần nhẫn , mi ôn quá !

Bốp !!! Liên dùng 2 tay vỗ má Phát khiến cậu ta đau điếng . Phát bí xị ngồi phịch xuống ghế . Phát phát hiện Tịnh ngồi kế Liên , cậu thật sự muốn bắt chuyện với cô nhưng lại sợ bà chằn Liên , chẳng may Liên nổi cơn lôi đình thì cậu chết chắc nên đành bó tay . Không khí lại trở nên nặng nề . Bỗng , Phong nói :

__ Ê , chơi trò gì không ?

Phát tưới hần lên :

__ Yeah ! Chơi đi ! Bày trò chơi đi !

Luân lên tiếng :

__ Chơi chữ đi ! Nhưng mọi lần , ok ?

Liên gật đầu :

__ Ừm , chơi chữ ! Tịnh chơi không ?

Tịnh cười , gật đầu . Trò chơi này hồi nhỏ Tịnh có chơi cùng mấy đứa bạn hàng xóm . Mỗi người chơi phải đặt 1 câu mà trong câu đó có ít nhất 1 từ dùng theo lối chơi chữ , rất vui và thú vị . Phát là người khởi đầu :

__ Phong là "độc ngổ" (độc ngổ tức đồ ngốc) .

Phong liếc Phát , sát khí đằng đằng thế nhưng cố giữ im lặng vì cậu ta mà la lên thì tự nhận mình là ngốc còn gì . Đến lượt Luân :

__ Phát “đầu như cần” .

Phát hăng giọng , đáp trả :

__ Luân ” bùng khì” .

Luân đưa cặp mắt đầy đe dọa nhìn Phát . Liên , Tịnh toát mồ hôi hột , nắm tay sang bàn bên cạnh ngồi . Nói là chơi chữ chứ thực chất , 3 tên kia lợi dụng cơ hội chửi xéo nhau , thể nào cũng gây tranh cãi , rơi vào tình huống này chuẩn tốt nhất . Liên ngó 3 tên bạn quý báu , cười :

__ Họ chọc nhau như vậy mà yên tâm , chứ cứ lằm lì như ban nãy thì căng thẳng quá !

Tịnh hỏi :

__ 3 người họ rất quan trọng với cậu ?

__ Ừ , tôi từ nhỏ đã sống cô độc , cha mẹ suốt ngày lo công việc , chẳng quan tâm . Chỉ có 3 tên ngố đó kề cạnh , lo lắng cho tôi . Còn cậu ?

Tịnh xám mặt , với cô , bạn bè chỉ gói gọn bằng 2 từ “đáng ghét” ...

“Tụi bây biết gì chưa ? Con Tịnh có bạn trai đó !”

“Xì , mới tí tuổi”

“Nghe đồn nó chờ thằng đó 2 năm nay rồi !”

“2 năm ? Trời , báỉ phục ! Gặp tao chắc bỏ luôn !”

“Ừm , đúng là ngu !” Năm cấp 2 hệt như địa ngục , tụi bạn nhìn Tịnh bằng ánh mắt soi mói pha lẫn sự cười nhạo . Bọn chúng chà đạp lên tình cảm của cô một cách tàn nhẫn . Những lúc như thế , Tịnh càng hận Thắng . Nhớ tới , cô muốn điên lên . Liên cầm ly nước cam mát lạnh đưa Tịnh :

__ Phát hoả mà uống đồ lạnh vô thì tuyệt vời đấy !

Tịnh ngùi xuống , cầm ly nước cam uống cho bỏ tức . Sau đó , Tịnh cùng Liên trò chuyện cùng nhau , 2 cô nàng xem ra rất hợp rơ ...

__ Ngồi kể ông anh họ của tớ vui hông ? - Liên hỏi .

__ Anh họ ? - Tịnh thắc mắc .

__ Phong ấy , ông tên Lục Phong , tớ tên Lục Đan Liên , papa của ông là anh hai papa tớ , anh em họ .

Tịnh chăm chú quan sát Liên xong lại ngó Phong , 2 người quả có nét giống nhau , cá tính cũng thế . Tịnh thầm nghĩ : “Híc , oan gia ngõ...rộng ... né anh dính em ...Mà thôi , Liên cũng tốt , chí ít , cô ta cũng chẳng soi mói quá khứ của mình !”

Vài tiếng sau , chợ trời di động bao gồm 5 người họ mới chịu tan . Phát ngồi lên chiếc xe máy của mình , quắc quắc Liên như muốn rủ cô đi dạo tiếp . Liên dòm Phát xong quay sang phía Luân :

__ Luân nè , đèo tui về nha !

__ Ế ! Xe tui đẹp , chạy nhanh hơn không chọn lại chọn cái xe đạp của hần là sao ?-Phát hét lên

__ Cậu lái ẩu thế có điên mới để cậu chở , ngồi xe đạp an toàn hơn , chấm hết !

Liên ngồi yên xe sau , ra hiệu cho Luân chạy lẹ , mặc kệ Phát tức trào máu . Tịnh định cuộc bộ về ...

__ Lên xe đi , tui đèo cho !-Phong nói , cười .

Tịnh nhìn Phong chăm chăm xong leo lên :

__ Phạt cậu tội đẩy cửa mạnh xém đạp tui thôi , chẳng có ý gì đâu nha !

— Rồi , rồi , cô nương !

Lát sau , tới cổng nhà Tịnh , cô xuống xe , định vào nhà thì Phong kéo tay cô lại :

— Tổ nghe chuyện thằng Thắng rồi , cậu không ngốc đâu , thật đó ! Tổ thấy cậu thực tốt , sẵn sàng chờ hấn 4 năm để bảo trọn lời hứa ! Tổ khâm phục cậu !

* * *

3. Chương 3

* * *

Tịnh ngỡ ngàng nhìn Phong . Lần đầu , có người nói cô tốt , cô đáng khâm phục khi biết việc này . Trước đây , chúng luôn bảo cô ngu ngốc . Tịnh cảm thấy hạnh phúc , lòng cô ấm lại . Phong chuẩn bị đạp xe đi tiếp , Bổng ,...

— PHONG ƠI , CẢM ƠN !

Tịnh la lên , nở nụ cười thật tươi , khuôn mặt cô lúc này đẹp hơn bao giờ hết . Gió thổi , các cánh hoa tường vi bám trên tường bay lả tả ...Tịnh dứt lời , chạy vào nhà ngay . Phong đứng sững , nụ cười đầy đẹp mê hồn , nó khiến tim cậu đập thình thịch ...

“Khi bạn yêu mến một ai đó thì cũng đồng nghĩa với việc bạn sẽ bắt đầu ghét người đó”

Một ngày như bao ngày bình thường khác , Luân ôm cả chồng sách dày cộm lên sân thượng đọc . Cậu nhâm nhi từng trang , thông thả như uống trà . Trên cao , gió lùa vào thật mát . Bầu trời xanh thăm thẳm , từng áng mây trắng bông bênh trôi lững lờ như gần hơn . Sân thượng ít người lui tới nên khá yên tĩnh . Đối với Luân , nơi đây chẳng khác gì thiên đường chốn trần gian . Chà ! Tịnh nhẹ nhàng , bước từng bước đến cạnh ban công , cô sợ gây ồn sẽ làm phiền Luân ...

— Định lên luyện giọng nữa à ? - Luân đưa tay chỉnh mắt kính , hỏi băng quơ .

Tịnh phì cười :

— Ồ không , tôi chỉ hát khi tâm trạng bất ổn thôi !

— Thế thì cô càng bất bình thường hơn !

Tịnh thở dài xong đến ngồi kế Luân . Nửa tiếng đồng hồ lạng lẽ trôi qua , cả 2 cứ giữ bầu không khí im lặng như cũ .

Chợt , đồ đánh dấu sách của Luân rơi ra . Đây là cánh hồng đỏ rực lửa ép khô được lồng trong tấm kiếng mỏng trong suốt , trông rất đẹp mắt . Tịnh nhanh tay nhặt dùm , đưa cho Luân thì...

— Cô vứt nó hộ tôi đi !

Tịnh thoáng nét ngạc nhiên , cô quay sang nhìn Luân thì phát hiện thái độ của cậu thay đổi hẳn . Ánh mắt Luân hiện giờ thật đáng sợ , nó chẳng khác gì con dã thú đang đứng trước kẻ thù lâu năm , chỉ muốn phóng tới , xé xác chúng . Tịnh giật mình rồi bình tĩnh lại ngay , cô trầm giọng :

— Món đồ này dường như khiến cậu nhớ đến kẻ cậu rất ghét ?

Luân gật đầu :

— Phải ! Rất ghét !

Luân bắt đầu kể cho Tịnh nghe nguyên nhân...

Năm lớp 9 , Luân rất quậy phá , cậu thuộc loại ăn chơi có cỡ , Phong và Phát thua xa lắc . Đôi khi , Luân còn hân hạnh được thầy giám thị mời lên phòng “uống trà” về tội cúp tiết , đánh lộn...Thời đó , Luân để ý 1 chị xinh đẹp tên Hân , học lớp 10 ở trường cấp 3 gần trường cậu . Luân mê mẩn chị ta tới nỗi giờ tan học nào cũng đứng canh , chờ gặp mặt . Một hôm , Luân thu hết can đảm , viết bức thư bày tỏ tình cảm

cho Hân . Cậu nghĩ nếu chị ta đồng ý thì quá tuyệt . Nếu không , xem như cậu trút hết tâm sự bấy lâu rồi thôi . Thế nhưng , sự thật thực phủ phàng . Mấy bữa sau , bức thư ấy đạ bị ai đó dán lên bảng thông báo trước phòng truyền thống của trường cậu . Lũ bạn đọc xong , đứa thì ôm bụng cười , đứa lại buông lời chế giễu , châm chọc . Luân biến thành thẳng hề . Nhưng , Luân đành nhìn có kẻ khác chơi xỏ cậu , đánh cắp bức thư chứ chẳng phải Hân . Luân gặp Hân , hỏi thẳng cô . Hân biểu môi , giọng khinh bỉ :

__ Chính tao dán đó ! Nhìn lại mày đi ! Đồ oát con miệng hôi sữa ! Tao đây phải quen chàng nào vừa đẹp trai vừa học giỏi , nhà giàu mới xứng chứ ! Thôi , biến dùm !

Hân nói xong , bỏ đi . Luân nghe xong mà tưởng như có sét đánh ngang tai . Luân không dám tin rằng cô gái cậu ta yêu lại tàn nhẫn , hống hách vậy . Bao nhiêu tình cậu dành cho Hân giờ chuyển thành hận thù . Luân từ bỏ cái thói ăn chơi xa xỉ , chỉ dầm dề

vào sách vở , học ngày đêm . Sau đó , thành quả Luân thu về là hạng nhất trường ...Kể từ lúc ấy , Luân đã hoàn toàn thay đổi...

Luân kết thúc hồi tưởng , cậu cười nhạt :

__ Nghĩ lại cũng vui , nếu không nhờ chị ta chơi tôi một vỏ đau điếng thì làm sao tôi chịu học hành , có được thành tích như hôm nay !

Tịnh thở dài :

__ Cậu cao thượng ha , tui thì khác hẳn ! Vậy đoá hồng này liên quan gì ?

Luân đáp :__ Lần đầu tôi gặp Hân là trong buổi dạ tiệc của giới thượng lưu giàu có . Cô ta mặc bộ váy đỏ , cài đoá hồng đầy trên đầu . Lúc tiệc tan , Hân làm rớt , tôi nhặt được , mang ép khô coi như kỉ niệm . Nhớ lại thấy ngớ ngẩn quá !

Tịnh gật gù . Luân nói tiếp :

__ Tôi thấy cậu cũng nên dứt điểm ân oán cá nhân đi ! Cứ mãi day dưa , khó chịu lắm ! Hơn thế , tôi khuyên cậu suy nghĩ tích cực tí đi !

__ Tại sao ?

__ Nhờ Thắng , cậu mới chuyển trường tới đây , làm quen được nhiều bạn mới . Đúng không ?

Tịnh nín thinh . Chốc sau , cô lên tiếng :

__ Đồ chặn sách này ...tặng tôi được chứ ?

Tịnh có vẻ rất thích đồ chặn sách ấy , cô ngắm nghía nó nãy giờ .

Luân lắc đầu :

__ Hãy vứt nó ! Màu đỏ không hợp với cô đâu !...Màu hợp với cô nhất là màu trắng của hoa tường vi !

Luân nở nụ cười . Nụ cười đó đẹp lạ kì , nó xoá tan hình ảnh lạnh lùng , điềm tĩnh của cậu thường ngày . Nụ cười ấy khiến Tịnh đỏ mặt , tim cô đập dồn dập . Tịnh bối rối , cô chỉ biết chạy vội xuống cầu thang , rời sân thượng . Lát sau , Tịnh mới bình tĩnh lại . Tịnh thở phào nhẹ nhõm . Cô tản bộ trên hành lang lớp học . Tình cờ , Thắng đi ngang qua . Thấy Tịnh , hẳn buông lời xiên xỏ :

__ Tao nghe nói dạo này có con nhỏ mặt dày nào ấy bu theo đám nhà giàu của Devil group để mong được bố thí đó tụi bây !

Xong , Thắng cười phá lên . Tịnh nhú mày , cô bước nhanh đến chắn trước mặt Thắng , lấy tay chỉ vô mặt hắn , nói to :

__ Đừng so sánh ta với loại người chẳng ra đâu như ngươi ! Ta không còn là con

bé mồ côi lúc trước đâu ! Đừng coi thường ta !

Rồi , Tịnh hứ một tiếng , bỏ đi . Thắng đứng đấy , chết cứng , sững người nhìn theo bóng Tịnh khuất dần .Chapter 5 : cô bé

Mùa đông sang , trường Tịnh đang háo hức chuẩn bị cho hội thi văn nghệ sắp tới . Không khí các lớp học sôi nổi hẳn , ai ai cũng bận rộn , làm việc hết mình . Họ dồn hết tâm huyết vào công trình này .

Tại 11A2 ,...

Như Ý - nhỏ trưởng xinh xắn , hoạt bát , chủ xị những bữa tiệc của lớp vừa đi bốc đề thi về . Mặt Ý xanh lè hệt như tàu lá chuối . Nhỏ cầm micro , bước lên bục , phát biểu :

— Alo alo , mời mọi người cất hết vỏ lon nước ngọt , cà chua , v.v... nói chung là thứ có thể chọi được vào học bàn để đảm bảo an toàn cho... tui . Sau đây là đề thi , nghe xong đừng xui nha !...Hãy sáng tác và biểu diễn 1 bài hát có chủ đề về tuyết , tình bạn (có thể mượn nhạc , không đạo lời và phải hay) !

“Ááá!!!”- Cả lớp hét toáng lên . Phản ứng của tụi nó chẳng khác gì cảnh Ý đã tưởng tượng trong đầu . Tất cả đều rơi vào tình trạng hoá đá tập thể , không một tiếng động . 10 phút sau , cả lớp mới hoàn hồn , rã đông cấp tốc . Tụi nó nổi điên trước cái đề độc nhất vô nhị , không sợ đùng hàng mà trường đưa ra . Tuy tức tối nhưng cả lớp chẳng hề trách Ý nửa câu , nhỏ đâu muốn mọi chuyện thành thế này , coi như gặp xui vậy . Tụi nó bắt đầu lấy lại tinh thần , cố gắng tìm giải pháp chữa cháy , hi vọng tình thế sáng sủa hơn tí .

Trong hoàn cảnh dở khóc dở cười đấy , chỉ có Phong là ung dung ngồi nghe nhạc . Hắn gác cả 2 chân lên bàn làm Tịnh phát cáu mấy lần . Tịnh thở dài , bó tay . Sáng đến giờ , Tịnh cứ liếc mắt ngó Phong như muốn nói điều gì ...

— Nữ tarzan định nói gì từ sáng đến giờ ? Nói đề ! - Phong lên tiếng , nhìn Tịnh cười .

Tịnh ậm ừ . Cô kể Phong nghe chuyện hôm qua , mình gặp Luân trên sân thượng và xảy ra việc gì . Nghe xong , Phong im lặng , mặt hắn thoáng chút nét bực bội . Phong trầm giọng , vẻ nghiêm trọng :

— Cậu ...thích Luân ?

Tịnh ngớ người trước câu hỏi của Phong rồi cười :

— Hihhihi , cậu nghĩ sao thế ? Tôi với...Luân ? Trời ! Cặp đôi tệ thành phố ! 2 người chạm mặt là nín thinh thì ...làm sao cặp được !

— Vậy sao cậu đỏ mặt khi thấy hắn cười ?

— Lời nói , nụ cười ấy của Luân khiến tôi nhớ tới một tên ngố !-Tịnh hình như rất thích “tên ngố” đấy , thích hơn Thắng nhiều . Cô cười tươi khi nhắc đến “tên ngố” đó .__ Lần đầu tôi gặp tên ngố ấy là trên cánh đồng hoa tường vi trắng gần nhà ...lúc 8 tuổi ...Suy cho cùng , tới giờ phút này đây , “tên ngố” đấy là kẻ tôi thích nhất !

Phong thở phào như trút gánh nặng , cậu nói tiếp :

— Sao kể chuyện này cho tôi , cậu hay tâm sự cùng Liên mà ?

— Vì...cậu là người tôi thích và tin tưởng nhất hiện nay ! A , nói ra nhẹ người !

Tịnh cười , nụ cười thật dễ thương . Bên cạnh Phong , Tịnh nói và cười nhiều hơn bình thường , khác hẳn cô bé trầm lặng mọi khi .

Phong trầm ngâm , tiếp tục nghe nhạc ...Cậu thiu thiu ngủ...Vào mùa hè Phong lên 8 tuổi , mẹ cậu bệnh nặng , bà dắt Phong về quê chơi hi vọng sẽ

vui hơn ...

* * *

4. Chương 4

* * *

Phong lúc ấy tuy nhỏ nhưng cũng biết tầm quan trọng của căn bệnh mà mẹ cậu mắc phải . Dù phong cảnh vùng quê đó rất đẹp nhưng Phong không màng đến . Cậu cứ ở cạnh mẹ hoài , chẳng muốn xa rời . Một

hôm , Phong trông thấy ngọn đồi xa xa phía cuối làng . Ngọn đồi đó mang màu trắng xoá của những đoá tường vi . Phong ngay lập tức bị ngọn đồi hấp dẫn thu hút . Cậu quyết định leo lên ngọn đồi ấy , tham quan thử . Gió cứ thổi nhẹ nhàng từng đợt trên ngọn đồi , cảm giác thật thoải mái . Cái cây già mang màu xanh lá tinh khôi che khuất hết ánh nắng chói chang , gay gắt buổi trưa hè . Tường vi trắng nở rộ đầy cả ngọn đồi . Phong hít thật sâu vào , cậu thấy thanh thản hơn bao giờ hết . Phong tản bộ trên ngọn đồi . Bỗng , trước mặt cậu xuất hiện một cô bé xinh xắn . Cô bé cài cây kẹp tóc màu đỏ trên đầu trông thật nổi bật . Cô bé thấy Phong , mỉm cười :

— Xin chào !

Phong đỏ mặt , nụ cười của cô bé thật trong sáng . Phong chào lại . Cả 2 trò chuyện khá vui vẻ , Phong quên luôn nỗi buồn khi trông thấy mẹ đau ốm . Lát sau , cô bé ra về , Phong chợt nhớ mình chưa hỏi tên cô bé thì cô bé đã đi mất ...Mấy ngày sau , Phong có lên ngọn đồi đó nhưng không thấy cô bé đâu ...Phong cứ tưởng từ đây chẳng gặp cô bé ấy nữa...Không ngờ , cô bé ấy lại xuất hiện ...Nhưng , lại trong đám tang của mẹ Phong ...

Phong không đứng trước quan tài , khóc lóc sụt sùi như mấy người họ hàng . Cậu cho rằng việc đó là vô ích , dù khóc hết nước mắt , mẹ cậu cũng chẳng sống lại . Hơn thế , Phong chắc chắn những giọt nước mắt kia giả dối ...Cậu ra ngồi dưới tán cây sau vườn , mặt trầm ngâm , im thin thít . Đột ngột , ai đó vỗ vai cậu . Phong giật mình quay lại . Thì ra , là cô bé kì lạ đó .

Cô bé trông buồn hiu . Cô chỉ tới ngồi cạnh Phong , chẳng nói câu nào . Phong biết cô bé muốn an ủi mình , cậu gượng cười , xoa đầu cô bé . Cô bé nói :

— Cậu đừng ép mình quá ! Nếu đau lòng thì cứ khóc đi !

Phong ngăn người chốc lát xong gục đầu xuống và...khóc ...

Cô bé về . Phong kéo tay cô bé lại , đưa cho cô bé cây kim cài hình đoá tường vi :

— Đừng kẹp cái kẹp đỏ nữa ! Màu đỏ của hoa hồng không hợp với cậu ...Màu hợp với cậu là màu trắng của hoa tường vi !

Phong cười , nụ cười xuất phát từ niềm vui tận trái tim ...Cô bé đỏ mặt , bối rối nhưng vẫn đáp :

— Cảm ơn !

...

Chuông báo hiệu giờ ra chơi reo vang .

Phong tỉnh giấc . Cậu nhìn qua phía Tịnh , cô đã đi đâu mất . Phong thở dài . Cô bé trong kí ức của Phong không ai khác là Tịnh . Từ ngày thấy cô leo cổng vào nhà , cậu đã khẳng định cô chính là cô bé ngày xưa cậu gặp . Phong thực sự rất muốn Tịnh nhớ lại nhưng sợ sẽ đánh mất tình bạn hiện nay ...

Tịnh bây giờ đang ngồi uống nước trên băng ghế đá dưới sân . Tịnh đã biết Phong là cậu

bé thuở xưa ngay khi thấy cậu lần đầu , vào lúc cậu gọi cô là tarzan . Thế nhưng , Tịnh không muốn nói vì nghĩ mình vừa bị Thắng chơi một vỏ sau 4 năm liền lập tức quay sang Phong thì sẽ bị bạn bè xung quanh coi thường . Vả lại , chắc gì Phong chấp nhận . Thôi , đành giữ nguyên tình trạng hiện thời...

Tíc tắc...tíc tắc...Thời gian lặng lẽ trôi...2 người bạn kia giờ đây phải xem nhau như kẻ xa lạ...Ngồi cạnh người mình thâm thương mà chẳng thể nào thổ lộ được...thật đáng buồn...Suy nghĩ và tình cảm tuổi học trò ...khó hiểuChapter 6 : Mối quan hệ...

“Hạnh phúc ở đâu hở Phát ? - Người con gái tôi yêu mến đã hỏi tôi câu đó , bằng ánh mắt đau buồn .”

Hết giờ chơi , Tịnh gặp nhỏ Ý bàn bạc , nhận giúp tiết mục văn nghệ . Ý mừng quýnh lên , lắc Tịnh như điên , nỗi lo lắng , bất an của nhỏ cuối cùng cũng được gỡ bỏ...Vào học , không hiểu sao Tịnh và Phong im lặng mãi , chẳng mở miệng nói với nhau câu nào , 2 người quay mặt sang 2 hướng khác nhau , tỏ ý tránh né đối phương ...

Tan trường ...

Học sinh từ các khối túa ra như ong vỡ tổ , màu áo trắng tràn ngập khắp sân .

Tịnh chẳng thích chen lấn , cô chờ người vơi dần mới xách cặp , từ từ ra về .

Về sớm hay muộn không thành vấn đề với Tịnh . Về sớm làm chi khi trong căn nhà rộng lớn ấy chỉ có mình cô . Anh Tuấn công tác nước ngoài như cơm bữa , mẹ cùng bố...đâu ở cùng ...

Có lẽ , chưa ai biết rằng Tịnh mồ côi mẹ .

Trước kia , gia đình Tịnh tuy nghèo nhưng hạnh phúc vì cả 4 người luôn ở cùng nhau ...Năm Tịnh được 7 tuổi , sóng gió ập đến , phá tan tất cả...cướp đi hạnh phúc bé nhỏ...

Mẹ Tịnh phát hiện ba cô ngoại tình với người đàn bà khác ở ngoài và có đứa con trạc tuổi cô . Người đàn bà này là tiểu thư danh môn vọng tộc , trẻ đẹp và cao quý hơn mẹ Tịnh bội phần . Hơn thế , cha người đàn bà này vừa mất , để lại số di sản lớn vô cùng . Chắc ba Tịnh hi vọng đổi đời nhờ người đàn bà này ...

Ý nghĩ đó khiến Tịnh căm ghét và xa lánh cha mình ...

Ba mẹ Tịnh li hôn , Tuấn cùng Tịnh theo mẹ về quê sinh sống . Phải một thân một mình nuôi 2 đứa con nhỏ ăn học , mẹ Tịnh kiệt sức và mất năm Tịnh 10 tuổi .

Ba Tịnh với mẹ kể cô bàn bạc , dự định đón 2 anh em Tịnh về nuôi nhưng cả 2 đã không chấp nhận...

“Dù bọn ta có chết bờ chết bụi cũng đừng hòng bọn ta sống nhờ vào mi-con răn độc đã hại chết mẹ ta !”

Tuấn đã thét lên câu đấy khi bà mẹ kế tới thăm 2 anh em ...

Câu chuyện xảy ra lâu rồi nhưng đến giờ phút này đây , Tịnh vẫn còn nhớ cánh mắt sắc lạnh , hung dữ của bà mẹ kế lúc Tuấn chửi mụ .

Điều hi hữu nhất là Tịnh và “đứa con” khác gia của ba mình đang học chung trường , gần lớp . “Đứa con” ấy không ai khác là Phát ...Tịnh và Phát từng gặp mặt vài lần nên biết nhau...

Tịnh ra đến cổng thì thấy Phát đang định lái xe đi đâu đó . Tịnh làm lơ , bước khá nhanh . Chợt , Phát gọi :

__ Tịnh !

Tịnh miễn cưỡng đứng lại :

__ Chuyện gì ?

__ Tôi có việc muốn nhờ , giúp dùm nha !

Tịnh phân vân xong gật đầu .

Phát chở Tịnh cẩn thận hơn bình thường . Nhớ lần đầu , cậu ta chở Tịnh mà diễn

xiếc trên đường , luồn lách giữa 2 cái xe tải , bề mặt cái bửng xe làm cô nàng phát cáu lên , giáo lí cả tiếng đồng hồ .

Phát dừng xe bên 1 quán nước nhỏ , xinh xắn , trang trí bắt mắt . Cậu nói :

__ Vào đây uống chút gì đã , tôi sẽ nói rõ việc muốn nhờ !

Tịnh chần chừ chốc lát rồi bước vào .

Được rồi , nói rõ xem cậu nhờ việc chi ?

Tịnh vừa khuấy li soda vừa hỏi . Phát cười :

__ Nhờ cậu chọn hộ món quà sinh nhật !

__ Cho ai ?

__ Liên .

__ Hừm , vậy đổi lại tôi được gì ?

__ Tôi sẽ làm mai cho cậu cùng Phong !

Má Tịnh ửng hồng , cô lắng sang chuyện khác :

__ Xem ra cậu thích Liên lắm nhỉ ?

__ Hê hê , tôi đào hoa lắm đấy bà chị yêu quý ! - Phát cười , kê mặt mình sát mặt Tịnh __ Nếu cậu mà chẳng cùng ba với tôi , tôi sẽ cưới cậu !

Tịnh đập mạnh vào chân Phát , gắt giọng :

__ Cưa ? Đồ nổi không hả thằng nhóc ! Tuy là bằng tuổi nhưng ta sinh trước mi 5 tháng đấy !

__ Ok , biết biết ! Bỏ bộ mặt đe dọa ấy đi !...Nếu không cậu sẽ giống mẹ tôi đó !

Phát đổi giọng mỗi lúc nhắc tới mẹ cậu . Đường như , Phát chẳng ưa gì bà ta . Chính tai Tịnh nghe Phát kể rằng bà ta rất khắc nghiệt , luôn bắt cậu phải hoàn hảo về mọi mặt . Dùng mọi thủ đoạn triệt hạ thứ bà ta cho là chướng mắt . Tịnh nổi da gà mỗi lần nhắc tới bà ta .

Về phần Phát , theo Tịnh thấy tính cách cậu ta cơ bản tốt , tuy trăng hoa nhưng biết quan tâm , quý trọng bạn bè . Tịnh ghét mẹ Phát nhưng chẳng ghét Phát .

__ Cậu đối với Liên khác hẳn những nhỏ bạn gái khác , cậu thích nhỏ thật lòng phải không ?

__ Ừ...rất thích

“Hạnh phúc ở đâu hở Phát ?”

...

Phát quen Liên năm lên 8 .

Liên được mẹ Phát mời dự sinh nhật mừng cậu tròn 5 tuổi .

Mẹ Phát muốn cậu kết thân với Liên vì nhà nhỏ giàu , tiện việc làm ăn đôi bên . Phát khổ chịu , giữa bữa tiệc đã bỏ ra ngoài sân vườn . Thật tình cờ , cậu gặp Liên ngoài này . Liên thấy Phát lên tiếng :

__ Cậu sướng thật ! Được cùng ba mẹ ăn sinh nhật !...

Sau đó , Liên và Phát đã trò chuyện rất lâu . Thì ra , ba mẹ Liên thường công tác xa , bỏ nhỏ ở nhà một mình . Quanh năm suốt tháng , ba mẹ Liên về nhà chỉ có 2 , 3 lần . Sinh nhật Liên tuy có nhiều người tham gia nhưng lại thiếu mất ba mẹ nhỏ . Liên chưa bao giờ được ăn sinh nhật cùng ba mẹ mình ...

__ Năm nay ba mẹ tớ sẽ về ăn sinh nhật cùng tớ !

Liên hí hửng khoe với Phát . Cuối cùng , điều nhỏ ước bấy lâu cũng thành hiện thực . Thế nhưng ...

Ba mẹ Liên đến ngày sinh nhật của nhỏ đều...không về . Thậm chí , họ chẳng buồn gọi một cú điện thoại nào về chúc mừng Liên...

Trong màn mưa trắng xoá , Liên đã khóc và hỏi Phát :

__ Hạnh phúc ở đâu hở Phát ?

Từ dạo ấy , Phát hay chọc giận Liên , hi vọng nhỏ sẽ vui và quên chuyện xưa...

Phát trầm ngâm nghĩ về quá khứ . Tịnh lên tiếng :

__ Nè , quà tự chọn ý nghĩa hơn ! Sao nhờ tôi tư vấn ?

Phát chột tỉnh , cười phá lên :

__ Hahaha , năm ngoái tui tặng bà “hàng độc” xong ăn đòn te tua ! Năm nay trăm sự nhờ you vậy !

“Hàng độc” mà Phát nói hẳn ghê gớm lắm mới khiến Liên giận dữ . Tịnh vẽ ra hàng chục hình ảnh về món “hàng độc” của Phát .

Kế tiếp , Tịnh , Phát đèo nhau ra phố mua sắm .

Tĩnh chờ , Phong , Liên đi ngang qua quán nước và chứng kiến tất cả...

Liệu hiểu lầm gì sẽ xảy ra nữa đây ?

“Hàng độc” mà Phát nói là thứ gì ?

Sinh nhật Liên sẽ ra sao ?

Mời mọi người đọc chapter 7 sẽ rõ ^^Chapter 7 (phần 1) : Nỗi buồn của 2 cô gái

__ Đây , hôm qua , cậu và Phát làm gì vậy ?

Liên nhìn Tĩnh chăm chăm . Từ sáng đến giờ , nhỏ cứ lặp đi lặp lại câu hỏi này hàng chục lần . Tĩnh đâu ngờ có người nhìn thấy mình đi với Phát vào hôm qua đâu . Cô toát mồ hôi hột với Liên , nhỏ dai thấy ớn luôn . Tĩnh không biết làm cách nào để đuổi khéo nhỏ đi , đành giả bộ như chẳng nghe thấy gì , cầm quyển truyện đọc ngẫu nhiên . Liên bực bội :

__ Trả lời tớ đi chứ ! Cậu có biết im lặng là bất lịch sự không , Tĩnh ?

Tĩnh bối rối nhưng vẫn nín thinh .

__ Liên , chỗ ta ngồi mà mi chiếm đóng như thế đó hả ?

Phong xách cặp đứng kế Liên , mặt hầm hầm . Liên đáp trả :

__ Hừm , tôi chỉ đang giải đáp thắc mắc của mình thôi ! Làm gì dữ vậy !

Liên trả chỗ cho Phong , bước nhanh ra khỏi lớp . Tiếng đẩy cửa chứng tỏ nhỏ đang giận ghê lắm . Tĩnh thở phào nhẹ nhõm . Phong quăng cặp xuống bàn , tên này dường như cũng chẳng khác hơn Liên là bao . Tĩnh nhăn mặt :

__ Cậu sao thế ?

Phong liếc nhìn Tĩnh , rên rĩ :

__ Hờ hờ , cậu thử tưởng tượng đi , tôi qua tôi không tài nào chộp mắt được !

__ Hừm ?!

__ Tôi...muốn hỏi cậu câu hỏi giống Liên ban nãy đấy !

Tĩnh thoáng nét ngạc nhiên xong trầm giọng , ánh mắt thay đổi hẳn , nó nửa buồn nửa giận :

__ Cậu...đồ ngốc !

Tĩnh lặng lẽ rời lớp học .

* * *

5. Chương 5

* * *

Phong giật mình . Giờ bình tĩnh lại , cậu mới nhận ra thái độ ban nãy của mình đối với Tĩnh thật quá đáng . Có lẽ , thái độ ấy đã làm Tĩnh tổn thương nặng nề . Phong chỉ mới trông thấy Phát cùng Tĩnh đi uống cafe thôi , có to tát lắm đâu . Hơn thế , Phong không phải bạn trai Tĩnh , cậu lấy quyền nào mà bắt bẻ , tra hỏi cô . Phong tự trách sao mình nóng nảy tới vậy . Cậu thở dài , lấy điện thoại bật nhạc nghe cho đỡ buồn . Chờ Tĩnh về , Phong sẽ xin lỗi cô .

Tĩnh lê bước lên sân thượng . Tĩnh chờ , cô gặp Liên . Tĩnh dừng lại trong chốc lát xong vẫn tiến đến đứng cạnh Liên . Liên thấy Tĩnh nhưng chẳng hỏi thêm câu hỏi nào nữa . Cả 2 cứ giữ nguyên sự im lặng nặng nề đó , đứng hóng mát . Gió trên cao thổi lồng lộng , mái tóc của 2 người cứ bay lên . Gió thật dịu dàng , làm mát tâm hồn ta . Gió khiến nỗi buồn bực của cả 2 cô nàng biến mất . Liên lên tiếng :

__ Xin lỗi nha !

Tịnh mỉm cười : _ Lỗi phải gì chứ ! Ai nhìn thấy cảnh anh chàng mình thích đi cạnh cô gái nào đấy , miệng cười đùa đương nhiên sinh lòng nghi ngờ rồi !

_ Anh chàng mình thích ? Ồ , cậu ...biết ?

_ Ánh mắt cậu nhìn Phát cùng thái độ ban nãy nói lên tất cả ...

Liên đỏ mặt , ánh mắt in nét buồn rầu :

_ Thích hẳn thì sao chứ ? Hẳn có thêm quan tâm tới cảm xúc của mình đâu ! Suốt ngày cứ cặp hết nhỏ này tới nhỏ nọ còn khoe trước mặt mình nữa chứ !

_ Như thế chẳng phải càng chứng tỏ hẳn mến cậu sao ?

_ Hừm , tùy cậu nghĩ . Nhưng cặp kè với loại người như Phát , cậu chỉ thiệt thòi thôi !

_ Cặp kè ? Thì ra đó là lí do cậu cứ nặng nề hỏi tớ với Phát hôm qua làm gì ! Hừm , 1 đứa con gái đi uống café cùng 1 thằng con trai thì chưa thể khẳng định đây là 1 cặp được ! Tớ chẳng muốn nói về mối quan hệ giữa Phát và tớ nhưng tớ chắc chắn tại tớ không phải đang cặp kè . Vả lại , tớ biết hẳn rất mến cậu , Liên ! Còn nữa , tớ cứ nghĩ cậu luôn tin tưởng và sẽ không bao giờ gây sự với tớ vì chuyện nhỏ nhặt như chuyện này , cậu làm tớ thất vọng quá !

Tịnh nói xong bỏ đi . Tịnh thật buồn về Liên , cứ tưởng nhỏ đã không còn hiểu lầm việc của cô cùng Phát nữa ...

Liên ngoái nhìn theo , lặng người .

_ 2 cô cãi nhau à ?

Có 1 người đã nghe toàn bộ cuộc đối thoại giữa Tịnh và Liên , đó là Luân . Luân ngồi sau bể chứa nước nên cả 2 cô nàng không thể thấy được .

Liên gật đầu . Luân thở dài :

_ Con gái mấy người khó hiểu quá ! Thích ai cứ nói ra đi ! Giấu mãi trong lòng chẳng thấy chán à ?

Liên nghe xong , bật khóc :

_ Huhu ...Tớ biết cậu...đúng...nhưng tớ sợ...sợ nói ra tớ sẽ bị...Phát ghét...huhu...

Luân lắc đầu :

_ Nín đi ! Khóc vì chuyện đâu đâu ! Nhảm quá !

_ Híc...xin lỗi...

_ Không dư lỗi để cậu xin đâu !

Liên lau nước mắt , rút trong túi ra cái thiệp mời màu hồng , đưa cho Luân :

_ Tớ viết cái thiệp mời sinh nhật này cách đây 5 ngày rồi ! Cậu trao nó cho Tịnh hộ tớ nha ! Nói cậu ấy nhất định phải đi !

_ Sao không tự đưa ?

_ Vừa cãi xong , mặt mũi đâu mà đưa nữa !

_ Hừm , giúp cậu lần này thôi đó !

Liên cười . Luân cầm lấy cái thiệp , tìm Tịnh .

Lát sau , Luân thấy Tịnh đang ngồi dưới tán cây trong vườn trường . Cô ngồi trầm tư , nghĩ ngợi việc gì đó , ánh mắt nhìn về hướng xa xăm . Luân chậm chậm tiến lại gần . Cậu ngồi xuống , hỏi :

_ Bộ mặt đấy ...cậu buồn à ?

Tịnh đáp :

- _ Có thể .
- _ Những việc nhỏ nhoi như thế đâu đáng buồn chứ ! Giận nhau rồi hoà lại là xong thôi mà !
- _ Không phải !
- _ Con gái khó hiểu thật !
- _ Khó hiểu nhưng cũng dễ hiểu ! Ít ra dễ hiểu hơn con trai mấy người !
- _ Đang nói về 2 tên bạn gốc của tôi à ?

6. Chương 6

* * *

Ừ . Cả 2 tên ấy thật kì lạ ! 1 thì cứ thích cặp đôi với nhiều cô gái khác để chọc tức người mình mến . 1 lại im lặng , vờ như chẳng quan tâm tới xong lại tức giận lúc thấy tôi đi chơi với 1 tên khác !

Luân im lặng hồi lâu rồi đưa thiệp mời của Liên cho Tịnh :

- _ Nhất định phải đi nhé ! Cứ mặc kệ 2 tên gốc đấy !

Tịnh cầm lấy :

- _ Uhm , tớ đi ! Tớ rất muốn làm hoà với Liên !
- _ Có thể chứ ! Vào lớp thôi ! Tiết 1 sắp bắt đầu đó !

Luân đỡ Tịnh dậy , cả 2 về lớp...

Thấy Tịnh đi vào , Phong định xin lỗi nhưng ánh mắt u uất của cô dường như là vật cản vô hình , ngăn không cho cậu mở lời . Cuối cùng , Phong im lặng .

Tan trường , Phong dắt xe ra khỏi cổng thì đụng mặt Luân . Luân đi lướt qua mặt Phong , nói khẽ :

- _ Nếu cậu không biết quý trọng “cô gái ấy” thì tôi sẽ tước đoạt “cô gái ấy” từ tay cậu !

Phong giật mình , quay sang nhìn Luân . Luân mỉm cười , nụ cười lạnh băng ... Một lời tuyên chiến...

1 tuần nữa...sinh nhật Liên đến...Chapter 7 (phần 2) : Tiệc sinh nhật lộn xộn nhất

1 tuần sau ...

Sinh nhật Liên cũng tới .

Liên rất vui mừng , đây là dịp tốt để nhỏ làm hoà với Tịnh . Cả tuần nay , 2 người họ chạm mặt nhau hoài mà chẳng nói được câu nào , tình hình khá căng thẳng .

Liên vừa ôm chồng tài liệu lên phòng giáo viên cho cô chủ nhiệm về thì ...

- _ Liên , ra đây cho tôi gặp tí !

Luân thò đầu vào lớp Liên , gọi nhỏ .

Liên vội chạy ra , đem theo 1 gói quà nhỏ hình chữ nhật , khá đẹp và được bao bằng giấy màu bạc , thắt nơ xanh . Liên vui vẻ đưa cho Luân :

- _ Thứ ông cần tui kiếm được rồi nè ! Để nó đẹp như ông yêu cầu , tui phải vất vả lắm đấy !
- _ Ừm , cảm ơn ! Tiền tôi đưa cậu đủ không ?
- _ À , đủ . Ông định tặng ai mà công phu thế ?
- _ You tiết kiệm được 1 chữ cũng là tiết kiệm được 1 phần hơi sức đó , lắm chuyện ! Tôi về lớp , bye !

Luân dứt lời , cầm gói quà đi về lớp thật nhanh . Đứng nán nà lâu thế nào cậu ta cũng bị Liên tra hỏi . Liên nhứ mày nhìn theo bóng Luân xong vào lớp lại . Nhỏ mới ngồi xuống ghế được vài phút thì bị Phong điều tra :

__ Mi mua dùm Luân cái quái gì vậy ?

Liên ậm ờ :

__ Vật...xài được !

__ Hừm , ta chẳng rảnh để đùa với mi ! Mua gì nào , nói !

__ Ngon quá ha ! Hỏi tui cho đằng hoàng chứ ! Sao giống hỏi cung tội phạm vậy ! Vừa phải thôi nha !

Liên hét toáng lên , làm mặt giận . Phong hết cách , đành hạ giọng :

__ Tiểu thư ...tiểu thư mua gì dùm Luân , cho em hỏi , được chưa ?

Liên cười hả hê :

__ Hôhồhồ ...Phải vậy chứ ! Luân nhờ tui mua dùm ổng cái chặn sách làm từ hoa tường vi trắng ép trong tấm kính mỏng và yêu cầu hoa phải đẹp , đủ cánh , v.v... nói chung phải hoàn mỹ .

__ Uả , tên ấy làm chi công phu dữ ?

__ Ổng nói ổng hứa tặng cho nàng nào ấy .

Phong gật gù , về lại chỗ ngồi . Cậu chợt nhớ tới lời tuyên chiến hôm qua . Phong thầm nghĩ chắc người Luân hứa tặng là Tịnh , cậu bắt đầu thấy lo ...

Tối đến , sinh nhật Liên diễn ra...

Liên đứng ngoài cổng , cứ đi đi lại lại , cô đang mong Tịnh .

Một chiếc xe hơi thể thao màu đen dừng lại trước cổng nhà Liên , Tịnh mở cửa bước ra .Cô mặc bộ đầm ren trắng kem 2 tầng , khoác áo lông lửng bên ngoài . Liên khẽ yeah lên , hối hả chạy lại bên Tịnh :

__ Woa , Tịnh ! Cậu đến thật hả ?

Tịnh cười :

__ Ừ ...dù sao tôi cũng đâu phải loại người giận dai .

__ Tốt quá !

Liên kéo Tịnh vào đại sảnh . Đại sảnh nhà Liên rực sáng ánh đèn , tiếng nhạc sôi nổi chẳng ngừng vang lên , khuấy động không gian , người được mời dự tiệc đông vô kể . Liên hỏi nhỏ Tịnh :

__ Nè , ban này , khi cậu mở cửa , tớ thấy bên trong còn 1 anh nữa , ai thế ?

Tịnh nhanh nhẩu đáp :

__ Anh hai tớ , có gì không ?

Ừm , tớ thấy anh cậu có nét giống...Ph...

__ Liên !!!

Phát nhào tới , ôm chầm Liên . Liên tức điên , giẫm mạnh vào chân anh chàng :

__ Thằng khùng dở hơi !

Phát đau điên , xuýt xoa :

__ Ui da...Liên , làm ơn dịu dàng 1 chút dê !

__ Dịu dàng với ai chứ loại người ưa ghẹo gái như ông thì miễn ! Năm ngoái vì ” hàng độc ” của ông mà tui quê tội độ !

— ” Hàng độc ” gì thế Liên ?

Liên bắt đầu kể...

Năm ngoái , Phát tặng Liên cái hộp rất to , cậu tự hào tuyên bố đây là món quà sinh nhật độc nhất vô nhị . Liên hí hửng mở quà . Bên trong là đầu con búp bê có gương mặt giống Liên , kích cỡ bằng đầu người thật . Đội trên đầu con búp bê có mái tóc giả màu đen huyền , óng mượt như tóc thật cùng cái cài đính đá Ruby rất tinh xảo . Kế đây còn cánh

thiệp chúc mừng . ” Hàng độc ” chính là cánh thiệp này đây...

” Một người hay nổi lửa như Liên rất dễ bị nóng đầu . Mà theo tui biết thì nóng đầu sẽ hại da đầu . Da đầu có vấn đề e rằng tóc dễ rụng nên tui tặng Liên bộ tóc giả , để phòng cậu bị hói ”

Thân Phát

(Ông xã tương lai của Liên)

Hệ quả sau đó , Phát được hưởng thụ ” hơi ấm ” bệnh viện ...1 tuần...

Tĩnh lác đầu , bó tay , Phát suy nghĩ logic thấy ớn luôn . Phát quay snag tán chuyện Tĩnh :

— Anh 2 chỗ you tới hử ?

Tĩnh gật đầu . Liên thắc mắc :

— Phát quen anh 2 Tĩnh à ?

— Đương nhiên , ổng cũng là anh 2 tui mà !

Liên trơ mắt ếch ra . Phát từ từ giải thích . Trong lúc đó , Tĩnh lảng đi nơi khác , để 2 người họ trò chuyện . Cô ra khu vườn ngồi hóng mát ...

— Cô cũng có hứng thú ngắm cảnh thiên nhiên hả ?

Luân đứng cạnh Tĩnh tự lúc nào .

Tĩnh cười :

— Ừ ...thiên nhiên không biết nói , nó chẳng ồn ào như con người ...

— Ừm , coi bộ cậu hợp rơ với tôi đấy !

— Thật sao ? Hihhi...

Tĩnh cảm thấy thoải mái , dễ chịu hơn khi ở bên Luân . Đạo này , cô cùng Phong ngồi cạnh nhau trong tình trạng căng thẳng khiến cả 2 đều bực bội , khó chịu ...

— Cậu tặng Liên thứ gì vậy Tĩnh ? - Luân hỏi .

— 1 chú gấu bông , ông anh tớ mua nó . Còn cậu ? À , năm ngoái nghe kể Phát tặng Liên mấy thứ khá vui hen ! - Tĩnh đáp .

— Ờ ...hêhêhê...nhưng chưa thú vị bằng tớ !

— Hử ?!

— Hêhêhê , quà của tớ là hộp kinh dị . Nhớ lúc nhỏ Liên mở hộp , nguyên con thằn lằn dọt ra , nhỏ Liên hét lên , nghe đã thiệt . A , nhưng tớ có đặt 1 sợi dây chuyền ở đáy hộp , khi hoàn hồn nhỏ mới phát hiện và điên tiết lên . May mà tớ chạy trước !

Tĩnh ngạc nhiên . Ẩn chứa sau vẻ lạnh lùng kia là 1 Luân rất thích đùa ... 2 người trò chuyện hào hứng , quên thời gian đang trôi mau ...Lát sau , Luân đưa cho Tĩnh gói quà nhờ Liên mua và bảo cô mở ra . Tĩnh mở ra theo lời yêu cầu của Luân . Quà đúng như Tĩnh đoán , đây là đồ chặn sách làm từ đoá tường vi trắng ép giữa tấm kiếng mỏng ...

Tĩnh tỏ vẻ thích thú :

_ Woa , đẹp quá ! Cảm ơn !

_ Làm bạn gái tớ nhé !

Câu hỏi bất ngờ của Luân khiến Tịnh ngây người...Cùng lúc ấy , Phong đi ngang...Chapter 7 (phần 3) :
Cảm xúc

...

Tịnh phì cười :

_ Hihhihi , đừng đùa tôi trong bộ mặt nghiêm túc như thế chứ !

Luân trầm giọng :

_ Tôi không đùa đâu !

_ ...Ồ...

_ 2 người trò chuyện vui nhỉ !

Phong lên tiếng , cắt ngang cuộc đối thoại , cậu ta cố tình . Dù người đang bày tỏ tình cảm với Tịnh có là Luân - bạn thân của Phong đi chăng nữa , cậu ta vẫn cảm thấy khó chịu ...

_ Tớ mượn Tịnh chút nhé ! Đi Tịnh !

Phong kéo mạnh tay Tịnh , cậu ta muốn tách cô và Luân ra ...

_ Nhớ trả lời tớ khi hội diễn văn nghệ kết thúc nhé !

Luân nắm tay Tịnh lại , nói khẽ vào tai cô xong buông ra .

Bị Phong kéo tay mạnh , lôi đi cả một đoạn , Tịnh đâm bực bội . Cô gầm gừ :

_ Đau , thả tay tôi ra coi !

Phong cứ nín thinh khiến Tịnh cáu lên , cô quát :

_ THẢ TAY TÔI RA NGAY LẬP TỨC !!!!

Phong giật mình , cậu quay lại nhìn Tịnh , ánh mắt cô chứa đầy sự tức giận . Phong ngập ngừng :

_ Xin lỗi nhé !

_ Kiếp trước tôi nợ cậu hả ? Hết lần này tới lần khác tôi bị cậu chọc cho tức điên lên !

_ Xin lỗi .

_ Đừng xin lỗi mãi thế ! Mà có chuyện gì cần tôi giúp hả ?

_ À , không...

_ What ? Vậy câu lời tôi ra tận đây làm chi hả ?

_ Tôi...chỉ phá đám cậu với Luân thôi . Tôi cảm thấy khó chịu khi trông thấy cậu cùng Luân trò chuyện vui vẻ vậy và càng...khó chịu hơn khi Luân tỏ tình cậu .

_ Tại sao ?

_ Cậu đừng hỏi lí do ! OK ?

Phong dứt lời , vội bỏ đi . Tịnh kéo tay cậu ta lại :

_ Vụ gì đây ? Vừa phải thôi chứ ! Lôi tôi đi như bao cát này giờ , nói 1 câu như phủi bụi hả ?

_ Tớ thích cậu ! Hải lòng chưa ?

Phong quay lại , nói lớn . May mà chỗ Phong , Tịnh đứng hiện nay khuất , ít người nên hầu như chẳng ai nghe lời cậu ta nói ban nãy . Tịnh buông tay Phong ra . Phong gục mặt xuống , cúi đi ...

__ Woa , kịch hay gì đang diễn ra thế này ?

Đột nhiên , Phát từ sau lưng Tịnh bước ra . Cậu cười :

__ 1 ngày nhận được cả 2 lời tỏ tình của 2 anh chàng , cảm tưởng thế nào hả bà chị ?

__ Cậu...cậu nói sao hả ?

__ Thì chính tại tui nghe Phong tỉnh tò you , ban nãy í . Còn Luân mới kể , cậu ta quyết tâm lắm đó !

__ Trời ơi .

7. Chương 7

* * *

You phân vân à ?

__ Không ...- Tịnh thở dài , ánh mắt buồn sâu thẳm . __ Nghĩ có kì không , tôi chẳng phải rất mong Phong nói câu “tôi thích cậu” với tôi sao ...nhưng hồi nãy , tôi lại lặng người khi nghe câu đó , cảm giác gượng ép , khó chịu ...Tôi ...tuy cảm giác hơi mờ nhạt thế nhưng tôi...khá vui khi nghe câu “tôi thích cậu” của Luân...Tôi cũng chẳng rõ bản thân nữa , trái tim con người đúng là thứ bí ẩn nhất vũ trụ này ! Còn việc giữa cậu và Liên tới đâu rồi ?

__ Giải thích xong rồi , mặt nhỏ đỏ ra ! Nhìn ngố lắm !

__ Cậu suốt ngày thích ai là chọc giận người ta , cứ tính đó thì còn lâu Liên mới chấp nhận cậu !

__ Hi , chuyện cậu còn lo chưa xong đã nghĩ đến việc của tôi .

__ Không...chỉ muốn khuyên cậu thích ai thì nói liền đi ! Đừng như tôi , cứ chần chờ mãi nên ở thế kẹt , lỗi cũng tại nơi mình .

...

Liên đi lòng vòng quanh khu vườn . Cô cứ nghĩ ngợi mãi về mối quan hệ giữa Tịnh , Phát , đây là điều bất ngờ . Thế mà , cô cứ nghi oan cho 2 người họ . Hơn thế , điều làm Liên ray rứt là cô đã đụng chạm tới nỗi đau của Tịnh . Hẳn cái câu hỏi ngu ngốc cùng ánh mắt chứa đầy sự ngờ vực của Liên đã khiến Tịnh nhớ lại quá khứ , nhắc nhở Tịnh về mối quan hệ giữa cô với Phát và người đàn bà đã phá tan gia đình cô ...

__ Đang thả hồn theo gió hả Liên ? Cô mà tiến lên phía trước nữa là chụp ếch đấy !

Liên giật mình , nhỏ đang đứng trước bậc cấp đi lên đại sảnh . Liên quay sang nhìn . Thì ra là Luân , cậu ta ngồi ngay hồ nước gần ấy . Liên chạy đến ngồi kế :

__ Tổ buồn quá !

__ Việc tình cảm hả ?

__ Ừ .

__ Với Phát à ?

__ Không , Tịnh !

__ Làm hoà rồi , có gì nữa để buồn chứ ?

__ Tổ ân hận quá ! Chỉ tại tổ nghĩ lung tung đi đâu mà hỏi mấy câu ngớ ngẩn , đụng chạm nỗi đau của Tịnh , tổ thật xấu xa !

__ Là vụ quan hệ ” con cùng cha khác mẹ ” giữa Tịnh và Phát phải không ?

__ Sao cậu biết ? - Liên đứng bật dậy .

__ Còn nhớ lúc cả bọn rủ nhau đi uống nước , cậu kéo theo cả Tịnh chứ ? Có thể cậu , Phong cho rằng đây là lần đầu Phát gặp Tịnh nhưng tổ thì chẳng nghĩ thế . Phát vốn ưa ghẹo gái mà chịu bỏ qua cho Tịnh thì

hơi bị lạ , cứ cho cậu ta sợ bị cậu đập đi thì chỉ ít cũng nói vài câu . Đằng này , mắt của Phát cứ đảo qua đảo lại , cậu ta né tránh ánh nhìn của Tịnh , nét mặt khá buồn , thái độ khác hẳn ngày thường . Tổ nghĩ 2 người ấy quen biết nhau nhưng không quan tâm , chuyện riêng tư của người mà đụng tới thì kì lắm . Sau đó , tổ vô tình gặp Phát , Tịnh trong 1 quán nước và nghe toàn bộ câu chuyện họ . Do tổ ngồi ngay góc khuất , bị chậu cây che mắt nên họ không thấy tổ .

Liên há hốc mồm , chỉ biết gật gù nghe Luân kể , sức phán đoán của Luân quả lợi hại . Liên thở dài :

__ Thật đau đầu , phải chi có ai đó có thể làm cả 2 người họ vui vẻ lên thì tốt biết mấy !

__ Nếu là Phát thì cậu chắc chắn có thể !- Luân đáp .

__ Hi , chưa chắc đâu ! Nhưng , về phía Tịnh , tổ thấy cậu ấy thoải mái hơn khi ở cạnh cậu đó !

__ Hi vọng là vậy ! Tổ cũng rất thích Tịnh !

__ Á ! Thiệt hả ?

__ Mới bày tỏ xong . Thế nhưng , ông anh họ yêu quý của cậu phá đám rồi ! Lễ hội văn nghệ kết thúc , tổ sẽ biết câu trả lời !

__ Trời , cậu là tàu siêu tốc à ?

__ Thích ai thì cứ nói ! Đây là chủ trương của tổ ! Cứ ủ trong lòng hoài chỉ mệt thêm ! Cậu cũng vậy ! Nên hành động đi !

Chapter 8 (1) : Cá cược .

Tiệc sinh nhật của Liên kết thúc...

Hội thi văn nghệ chỉ còn 1 tuần nữa là diễn ra...

Tịnh ngồi trong lớp học , đôi mắt cứ nhìn ra cửa sổ . Thỉnh thoảng , cô lại thở dài , nét mặt thoáng chút phiền muộn ...

" Nhớ trả lời tổ khi hội diễn văn nghệ kết thúc nhé !"

...

" Tổ thích cậu !"

...

Lời nói của Phong và Luân cứ văng vẳng bên tai Tịnh . Cô rất nhức đầu , khó xử . Nhất là mấy hôm nay , thái độ của Phong thật kì lạ , thất thường . Cậu ta trở nên lạnh nhạt , cau kỉnh , đôi lúc lại gây sự vô cớ với tụi bạn trong lớp khiến bọn họ bức xúc . Giờ học , Phong chẳng thèm nói lời nào , chỉ ngồi trơ trơ như tượng . Thỉnh thoảng , cậu ta còn lườm Tịnh làm cô giật cả mình . Tịnh phải lấy sách dựng lên , chắn giữa 2 người để bớt căng thẳng .

__ Tịnh , cậu không khoẻ à ? Nhìn sắc mặt cậu tệ lắm !

Nhỏ Ý hỏi , tỏ vẻ lo lắng . Tịnh lắc đầu :

__ Không sao ! Tổ ổn ! À , tổ viết xong bài hát cho lớp rồi . Ra về , cậu ở lại xem nhé !

__ Ủ , tất nhiên ! Cậu sẽ biểu diễn cho lớp luôn phải không ? Có cần tổ nhờ thêm vài bạn múa minh học không ?

__ Ủm , tổ không cần người biết múa . Tổ cần bạn nào biết đánh đàn piano ấy . Bài này nhạc nhẹ , cần đệm piano .

__ Vậy để tổ ! Tổ biết đàn piano mà !

__ Yeah ! Tốt rồi !

Tịnh vui hẳn lên , cô đã cảm thấy hào hứng hơn với công việc của mình .

Tan trường , phòng học chỉ còn lại Tịnh cùng Ý . Tịnh đưa Ý xem thử bản viết nháp của bài hát . Ý đọc xong , cười :

__ Woa ! Hay đó chứ ! Cậu có năng khiếu về lĩnh vực âm nhạc lắm đấy Tịnh ! Mai này có định làm nghề liên quan tới âm nhạc hông ?

Tịnh đáp :

__ Ừm , thú thật , tớ thích làm ca sĩ kiêm nhạc sĩ ! Tớ sẽ hát bài hát do chính tớ viết !

__ Tuyệt nhỉ !

__ Nhưng , đó chỉ là ước mơ của ngày xưa thôi ! Hiện tại , tớ muốn làm phóng viên hoặc luật sư hơn !

__ Why ?

Tịnh chẳng đáp tiếng nào , chỉ cười rồi đánh trống lảng :

__ Tụi mình lạc đề này giờ đây ! Nhanh chân sang phòng nhạc mượn cây piano về tập thôi !

Ý gật đầu . Nhỏ nghĩ nếu Tịnh không thích trả lời thì đừng nên hỏi tiếp . 2 cô nàng vừa đi vừa bàn thảo về tiết mục , trông họ có vẻ hừng hực khí thế . Chợt...

__ Ồ , thì ra người liều mạng , xung phong thực hiện tiết mục văn nghệ điên khùng cho lớp 11A2 là mày hả , Tịnh ?

Gia Tuệ tiến lại gần , điệu bộ kênh kiệu , hống hách . Cô ta cười nham nhở :

__ Tao cứ tưởng bậc cao nhân nào hạ thế giúp cái lớp mặt hạng ấy ! Té ra chính là con nhỏ dở dở ương ương này ! Vậy chắc năm này , lớp tao đứng nhất rồi ! Hahaha!!!

Ý nóng mặt , nghiêng răng , cãi :

__ Vừa phải thôi , Tuệ ! Lớp tụi tao chẳng phải thứ trời ơi đất hỡi để mày xỉ nhục bừa bãi đâu ! Mày còn nói bậy bạ nữa thì đừng trách tao !

__ Ồ ồ , you đang bức hức ! You đe dọa tôi à ! Trời , sợ quá ! Đúng là lớp trưởng của cái lớp mặt hạng !

__ Mày...

BÓP !!! Ý chưa kịp dứt lời , Tịnh đã xông lên , ban tặng cho Tuệ một bạt tai đau điếng . Tuệ cứng đờ người . Đây là lần đầu tiên trong đời cô ta bị ăn tát . Tuệ lắp bắp :

__ Mày...mày dám...tát...__ IM ĐI !!!

Tịnh gầm lên , ánh mắt chứa đầy sự tức giận , ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Tuệ . Tuệ tái mặt , khẽ run . Giờ , cô ta đã biết mình chọc phải ổ kiến lửa . Tịnh lườm Tuệ :

__ Lần đầu gặp mày , tao thực sự đã muốn tặng mày cái bạt tai này ! Bộ mặt của mày thật đáng ghét ! Tao cảnh báo mày , cấm xỉ nhục lớp tao !

Tịnh quăng cho Tuệ ánh nhìn khinh bỉ rồi đi tiếp . Tuệ không chịu để yên , nhỏ kéo áo Tịnh lại :

__ Ê , tát tao xong thì muốn đi là đi à ?

Tịnh quay lại , hất tay Tuệ ra :

__ Mày muốn gì ?

__ Thách đấu ! Nếu tiết mục văn nghệ của lớp tụi mày không lọt được vào top 3 và thua tiết mục văn nghệ của lớp tụi tao thì mày , Tịnh , mày phải xin lỗi tao trước mặt toàn trường xong để tao tát lại !

Tịnh thở dài :

__ Xem ra mày tự tin về cái tiết mục văn nghệ của lớp mày lắm nhỉ ? OK thôi ! Thế nhưng , mày mà thua thì mày cũng phải xin lỗi lớp tao trước mặt toàn trường . Chưa hết , mày còn phải chia tay thằng Thắng nữa !

__ OK !!

Tịnh cười , nụ cười bí ẩn . Cô cầm bản viết bài hát , kéo tay Ý đi tiếp .

Tuệ đắc ý , cô ta định ninh 100% lớp mình sẽ giết giải nhất .

Chapter 8 (2) : No name

...

__ Tịnh ! Tịnh ! Cậu đang nghĩ cái quái gì vậy ?

Ýcuống quýt , gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng . Tịnh đáp , cô cười khúc khích :

__ Không gì cả ! Hihihhi...

__ Nhưng , lớp của Tuệ chẳng phải loại xoàng đâu ! Tụi nó toàn đứng top 3 hằng năm . Còn , lớp tụi mình thì...

__ Đừng lo !

__ What ?!

__ Nếu có thua thì tớ cũng tự chịu trận , không phiền tới lớp !

__ Nhưng...

__ Thôi , lo tập luyện đi !

__ Này !!!

...

Sáng hôm sau , chuyện Tuệ và Tịnh thách đấu nhau đã lan truyền khắp trường . Học sinh các khối bắt đầu cá cược xem ai thắng ai thua . Đối với họ , việc này còn thú vị hơn cả hội diễn văn nghệ sắp diễn ra .

Tin tức nhanh chóng truyền đến tai Phong và Liên . Liên nói :

__ Tịnh gan thật ! Xưa nay chưa ai dám đụng tới con chần tinh đấy !

Phong hậm hực :

__ Không phải gan mà là ngốc ! Cô ta chưa biết lớp con nhỏ ấy khủng lắm à ?

__ Tôi ngốc nhưng cũng có tự trọng bản thân đấy ! Đồ khủng !

Tịnh thỉnh *** h xuất hiện làm Phong giật bản mình . Cô thật sự tức giận khi nghe Phong nói về mình như thế . Đành rằng cậu ta đang giận Tịnh chuyện hôm sinh nhật Liên nhưng cũng đừng xem thường cô tới mức độ vậy chứ . Phong phì cười :

__ Thế à ? Tôi thấy cô sĩ diện hảo thì có !

Tịnh đáp trả :

__ Tôi chẳng có thời gian đấu võ mồm với tên dở hơi như cậu ! Tôi sĩ diện đấy ! Đỡ hơn nhiều kẻ chẳng có chút lòng tự trọng !

Tịnh ngồi phịch xuống ghế , lấy bài ra học và mặc kệ Phong . Những lời nói của Phong càng khiến Tịnh thêm bực mình . Cô quyết định dốc hết tâm huyết vào tiết mục văn nghệ này để đánh bại Tuệ và làm Phong phải thán phục mình . Giờ ra chơi , sân trường ồn ào hẳn . Tịnh chẳng thể tìm được chỗ nào yên tĩnh để tập hát . Cô đành leo lên sân thượng . Đứng trước cánh cửa dẫn lên sân thượng , Tịnh phân vân , cô trầm nghĩ :

__ Liệu “cậu ấy” có trên đây không nhỉ ? Đụng mặt lúc này chắc mình chết mất ! Thôi , hay vào lớp tập vậy ! Chịu ừn tí !

Tịnh định về lớp thì...

__ Cậu muốn tập hát sao không lên đây ? Bên dưới ồn lắm !

Tịnh quay phắt lại . Thì ra là Luân . Quả nhiên , cậu ta đang ở trên sân thượng . Tịnh lấp bắp :

__ Sao cậu...cậu biết tôi lên đây...tập hát ?

__ Thì tay cậu đang cầm tờ giấy bài hát kìa !- Luân chỉ tay vào tờ giấy bài hát Tịnh cầm .

Tịnh ngần ngại , cứ đứng như trời trồng . Luân như hiểu ý cô , nói :

__ Hay để tớ đi chỗ khác chơi để cậu một mình trên sân thượng tập hát cho dễ !

Tịnh xua tay :

__ Aaa !! Cậu chẳng cần đi đâu !...Ừm , nếu có thể thì cậu nghe tôi hát thử và cho ý kiến nha !

Luân gật đầu ...Lát sau ,

__ Hay đấy !-Luân đáp ngắn gọn .

__ Thiệt hông ?-Tịnh tròn xoe mắt .__ Thiệt !

__ Tốt quá !

Tịnh reo lên . Luân im lặng chốc lát xong hỏi :

__ Nghe đồn cậu thách đấu Tuệ à ?

Tịnh gật đầu . Luân thở dài :

__ Nguy to rồi !

__ Sao thế ? Cậu sợ tớ đấu không nổi à ?

__ Tớ tin cậu chắc chắn thắng ! Thế nhưng , Tuệ rất xảo quyệt , nó không chịu để yên cho cậu đâu ! Có nhiều nữ sinh trong trường từng thách đấu với nó nhưng đều bị tai nạn trước ngày tỉ thí !

8. Chương 8

* * *

Tịnh nín thinh . Cô dường như đã hiểu Luân định nói điều gì . Tịnh cười :

__ Cậu đừng lo ! Tớ sẽ ổn thôi !

Tịnh đứng dậy , rời sân thượng . Trước khi bước xuống cầu thang , cô đứng ngay cánh cửa , hỏi Luân :

__ Tại sao cậu ...thích tớ ?

Luân trả lời ngay :

__ Cậu không như những đứa con gái khác , dùng bộ mặt giả tạo tiếp cận tớ vì bề ngoài hay tiền tài . Bọn họ luôn đâm chọc nhau sau lưng để giành giật thứ họ muốn có . Tệ hơn , bọn họ luôn coi tớ như kẻ lạnh lùng , vô tâm ...Kiếm lời một chút , không thích xen vào đời tư của người khác thì liền bị nói là lạnh lùng sao ? Thật kì quặc ... Cậu là người hiểu tớ , dùng con người thật , tình cảm thật đối xử với tớ... Tớ cảm thấy thoải mái khi ở bên cậu...Và còn nhiều điểm khác nữa khiến tớ thích cậu...

__ Cảm ơn...

Tịnh chạy mất . Bản thân cô cũng không hiểu sao mặt mình lại đỏ bừng , tim đập thình thịch khi nghe câu trả lời của Luân...

Tại lớp của Gia Tuệ ...

__ Nè tụi bây , lại đây tao nhờ chút chuyện ! - Gia Tuệ gọi đám bạn trong nhóm lại . __ Tụi bây đi xử lí con Tịnh dùm tao được không ?

Đám bạn của Tuệ nghe xong liền chụm đầu bàn bạc . Vài phút sau , nhỏ Thanh đại diện , nói :

_ OK ! Nhưng , mày trả tụi tao bao nhiêu sau vụ này ?

Tuệ phì cười , nhanh nhẩu đáp :

_ 50.000 đồng mỗi đứa !

...

Trong lúc đó , Tịnh vẫn ung dung luyện tập , cô chẳng hề hay biết nguy hiểm đang rình rập mình . Tịnh chỉ thấy bận tâm duy nhất một điều là dạo gần đây , Liên cứ bám riết lấy cô . Ở trường , nhỏ không bao giờ rời xa Tịnh nửa bước , cứ kè kè bên cạnh . Tan trường , Liên phải đưa Tịnh về tới tận nhà an toàn mới thôi . Thỉnh thoảng , Phát với Luân cũng hộ tống Tịnh . Tịnh tuy chẳng khó chịu gì nhưng vẫn cứ thắc mắc . Cô hỏi Liên :

_ Liên nè , sao mấy bữa nay cậu theo sát tớ hoài thế ?

Liên ấp úng :

_ Ô , tại tớ muốn xem thử cậu chuẩn bị tiết mục văn nghệ ra sao ấy mà ! Vả lại , tớ thích nghe cậu hát nên...Nói chung , chẳng có gì quan trọng đâu !

Tịnh gật đầu . Liên thở phào . Thực chất , nguyên nhân khiến nhỏ đeo bám Tịnh không chỉ có bấy nhiêu ...

Cách đây 4 ngày , Luân gọi Liên và Phát ra thảo luận chút việc ...

_ Hả các cậu đã biết vụ Tịnh khiêu chiến nhỏ Tuệ ?- Luân hỏi .

Liên , Phát gật đầu . Phát lên tiếng :

_ Tịnh chắc chưa hay rằng Tuệ thường hăm dọa đối thủ của cô ta trước ngày thi đấu đâu nhỉ ?

_ Không , tớ đã cảnh báo cô ấy! – Luân đáp . _ Nhưng , Tịnh hầu như không thèm đề phòng ! Cô ta chủ quan quá mức !

_ Hừm , mệt đây ! Tôi và cậu học khác lớp , chẳng thể trông chừng Tịnh mãi được !Phong và Tịnh lại đang cãi nhau mới phiền chứ !

Luân với Phát nhìn nhau , thở dài , mặt đầy vẻ lo lắng . Liên nghĩ ngợi đôi chút rồi vỗ vai 2 anh chàng , cười :

_ Ê ! 2 ông quên mất là còn tui đây hả ? Tui sẽ chú ý đến Tịnh , không cho Tuệ làm hại cậu ấy đâu !

Luân , Phát đành trông cậy cả vào Liên . Dù gì , nhỏ cũng thông minh , đùng chuyện bất trắc hẳn biết xử lí .

Liên đang suy nghĩ vẩn vơ thì chợt nhớ đến nhiệm vụ quan trọng của mình , nhỏ đưa mắt đảo một vòng quanh lớp thì giật mình phát hiện Tịnh đã đi đâu mất . Liên quay sang hỏi Phong :

_ Phong thấy Tịnh đi đâu không ?

Phong chỉ tay hướng cửa chính :

_ Cô chủ nhiệm mới gọi Tịnh xuống phòng giáo viên đợt tiết mục văn nghệ rồi !

Liên vội vàng chạy theo Tịnh , nhỏ cầu mong đừng xảy ra chuyện gì .

Vào thời điểm đấy , Tịnh đã tới cầu thang . Cô vừa đi vừa đọc bản nhạc nên không chú ý xung quanh . Tịnh vừa bước xuống bậc thang đầu tiên thì từ phía sau , bàn tay của kẻ nào đó đẩy mạnh cô . Tịnh mất đà , té nhào ...

_ TỊNH!!!!

Luân đi từ dưới lên thấy vậy hoảng hồn , hét toáng . Cậu chạy tới , lấy thân mình đỡ cho Tịnh . ẦM !!!...Tịnh bàng hoàng ngồi dậy , chân cô đau điếng , dường như nó đã bị trật . Tịnh nhận ra Luân đang ôm chặt mình . Cô lay mạnh Luân và tái mặt khi thấy tay mình dính đầy máu . Hả , lúc đỡ Tịnh , đầu Luân

đã va chạm mạnh vào bức tường ...Máu không ngừng chảy , sắc mặt Luân tối tẻ hắc ...Tịnh la lên , khoé mắt cay cay : GIÚP VỚI !!! CÓ AI LÀM ƠN GỌI CẤP CỨU !!!!

...Chốc sau , xe cấp cứu đến , chở cả Luân cùng Tịnh vào bệnh viện . Ngồi trước phòng cấp cứu Luân , Tịnh bồn chồn lo lắng , cô quên luôn nỗi đau ở cái chân . Khi bác sĩ bảo đã không còn nguy hiểm nữa , Tịnh chợt bật khóc ...

Hôm sau , cả bọn Tịnh , Phong , Phát cùng Liên vào thăm Luân . Nhỏ Liên thút thít :

__ Xin lỗi , nếu tớ theo sát Tịnh thì bọn con Tuệ đã không dám hành động và mọi chuyện sẽ chẳng đến nỗi như thế này !

Phát an ủi :

__ Thôi , lỡ rồi , cậu cũng đâu muốn thế !

Phong nhíu mày :

__ Khoan , ý các cậu là con Tuệ gây ra việc này ?

Tịnh đáp , tay bấu chặt cây nạng , vẻ mặt tức giận tột độ :

__ Phải , tôi nhận thấy rất rõ có ai đó cố tình đẩy mạnh tôi từ sau lưng ! Chắc chắn là con Tuệ ! Khốn kiếp !!! Đồ hèn hạ !!!

...

Giờ ra về hôm sau , Phong sang lớp Tuệ . Ánh mắt đầy sự đe dọa , hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống nhỏ :

__ Chính cô đã sai kẻ nào đẩy ám hại Tịnh , đúng không ?

Tuệ hơi sợ nhưng vẫn tỏ vẻ kiêu kỳ , nhỏ hất tóc :

__ Đúng !!! Thì sao nào ? Cậu định giết tôi à ?

RẦM !!! Phong lấy chân đạp mạnh vào cái bàn . Cậu nghiêng răng , gầm lên :

__ Đừng tưởng mày là bà hoàng , muốn làm gì thì làm !!! Nếu mày còn dám đụng tới Tịnh hay bạn bè tao , tao sẽ ày biết tay !!! Dù mày là con gái , tao cũng mặc xác !!!

Phong hầm hầm bỏ đi . Tuệ ngồi quy xuống đất , mồ hôi nhễ nhại , tay chân bủn rủn .Chapter 9 : Lời khuyên .

Đêm trước ngày hội diễn văn nghệ khai mạc , tại nhà Tịnh...

Tịnh cảm thấy bồn chồn , cứ đi đi lại lại trong phòng mình . Thỉnh thoảng , cô lại ngồi xuống giường , nhìn ra khoảng không gian tĩnh lặng ngoài cửa sổ rồi trầm tư suy nghĩ xong thở dài . Tịnh chẳng lo sợ gì việc phải đối đầu với Tuệ bởi cô đã chuẩn bị rất kỹ , phần đàn của Ý cũng ổn . Điều làm Tịnh phiền lòng là phải trả lời ra sao trước lời bày tỏ của Phong cùng Luân vào ngày mai , lúc hội diễn văn nghệ kết thúc . Cả 2 người họ đều đối tốt với Tịnh . Phong tuy tính trẻ con , nóng nảy nhưng chân thật , thẳng thắn . Ở cạnh cậu ta , Tịnh cảm thấy vui hơn hẳn , cảm giác như có ngọn lửa nhỏ đang sưởi ấm cô . Còn Luân thì chín chắn , điềm đạm , người lớn , đôi khi lại thích đùa nghịch . Cậu ta khiến Tịnh luôn dễ chịu khi kề bên , giống như làn nước mát tràn về .

Càng nghĩ , Tịnh càng thêm rối bời . Cô không thể đặt cả 2 lên bàn cân , xem ai quan trọng hơn . Tịnh buồn trước thái độ lạnh nhạt và câu nói móc , coi thường của Phong . Tim cô bỗng đau nhói lúc tên đáng ghét ấy nhìn mình , bằng ánh mắt giận dữ . Luân trái ngược hẳn , xuất hiện khi Tịnh cần sự giúp đỡ . Cậu ta hết lòng vì cô . Hôm trước , may nhờ Luân mà Tịnh thoát nạn . Bù lại , cậu bị nằm viện . Gần đây , Tịnh còn hay hồi hộp mỗi lần giáp mặt Luân .

Tịnh mệt mỏi vì những suy nghĩ đang hiện hữu trong đầu , cô nằm xuống , ôm chặt cái gối vào lòng . Chợt...

__ Nhóc con , em chưa ngủ sao ? Anh vào được chứ ?

Giọng Tuấn vang lên bên ngoài cánh cửa . Tịnh ngồi bật dậy, đáp :

— Anh vào đi !

Tuấn mở cửa bước vào , kéo chiếc ghế gỗ ở góc phòng Tịnh lại gần , ngồi xuống . Anh ta hỏi :

— Em đang phiền não chuyện gì à ?

Tịnh gật đầu :

— Là chuyện tình cảm !

Tịnh bắt đầu kể cho Tuấn nghe mọi thứ về 2 người con trai đã tỏ tình với mình . Cô hi vọng sẽ nhận được lời khuyên từ ông anh quý báu của mình . Dù sao , người lớn cũng sáng suốt hơn trong những vấn đề này . Sau khi nghe Tịnh kể , Tuấn nói :

— Chà , quả rất khó lựa chọn nhỉ ?

Tịnh thở dài :

— Em thật không biết làm sao ! Dù nghĩ đi nghĩ lại bao nhiêu lần vẫn chẳng quyết định chính xác được ! Nhưng , em vẫn muốn chọn ra 1 người mình thích thật sự . Nếu đây đưa hoài thì rắc rối thêm thôi...và , sẽ có người tổn thương !

Tuấn xoa đầu Tịnh :

— Em muốn đổi mặt hơn chạy trốn , thế là tốt đấy ! Phát có gọi điện nói anh việc này rồi , nó khá lo cho em đó . Thằng nhóc hi vọng anh khuyên nhủ em chọn đúng người . Nó quả tốt hơn bà mẹ nó nhiều ...Vậy , anh có điều này nhắc nhở em đây ! Qua câu chuyện em vừa kể , anh thấy dường như em đang ngộ nhận giữa tình bạn và tình yêu với 1 trong 2 người , là ai thì em tự hiểu sẽ tốt hơn . Người mà em ngộ nhận , tình cảm mà em dành cho cậu ta chỉ vượt mức bạn thân một chút thôi . Người còn lại mới đúng là người em thích . Mới chỉ hồi hộp lúc đối diện nhau chưa chắc là yêu !

— Vậy em phải làm sao để chọn đúng ?

— Ai là người em nhớ và nghĩ đến nhiều nhất ? Ai là người đem niềm vui tới cho em ? Ai là người khiến em bận tâm , lo lắng nhiều nhất ? Và , ai là người làm em đau lòng hơn ? Trả lời hết các câu hỏi đấy , em sẽ có đáp án thôi ! Thực ra , người em tìm kiếm đã hiện hữu trong tâm trí em rồi đấy !

...Tuấn về phòng , ngủ . Tịnh nằm im , gác tay lên trán rồi bắt đầu tự trả lời những câu hỏi do Tuấn đưa ra . Cô thở dài , mỉm cười , ánh mắt đượm buồn :

— Nếu lời khuyên của anh là đúng thì người em thích nhất chính là...Ôi , oan gia !

Chapter 10 : “Tuồng vi trắng , tuyết , bạn và tôi” .

Hội thi văn nghệ do trường Tịnh tổ chức cuối cùng cũng khai mạc . Âm nhạc nổi lên không ngớt , lúc trầm khi bổng , nghe thật vui tai , khiến tâm trạng người ta cũng biến đổi theo từng giai điệu , tiết tấu . Nào là giọng ca của những ca sĩ nhí , nào là tiếng nhạc cụ êm dịu , sâu lắng . Sân khấu trang trí khá bắt mắt . Dòng chữ ” Hội thi văn nghệ lần thứ 10 , năm học 2008-2009 ” với đủ sắc cam , đỏ , vàng thêm phần nổi bật nhờ phông nền màu xanh dương đậm bao trùm sân khấu . Bên cạnh đó , các dải băng và lá cờ bằng giấy mắc trên tán cây , trụ cột quanh trường càng làm quang cảnh rực rỡ hơn .

Những thành viên trong lớp 11A2 cứ tùm tùm một chỗ , vừa nóng lòng vừa hồi hộp chờ xem kết quả thu được sau mấy ngày luyện tập gian khổ của Ý cùng Tịnh . Tụi nó cứ nhao nhao cả lên , chẳng biết lời bài hát hay dở thế nào , mong sao đừng quá tệ chứ không thì xấu hổ lắm . Trong lúc cả bọn lo sốt vó thì hai nữ chính đắm nhận tiết mục kia lại bình thản , ung dung nhâm nhi bình trà như thường ngày . Hôm nay , Tịnh mặc bộ áo đầm xanh lam dài quá gối , choàng khăn trắng mỏng bên ngoài , xõa tóc và mang đôi giày cao gót đen . Còn Ý thì khoác lên người chiếc áo hồng xinh xắn kèm váy bó nâu đậm , cột tóc hai bên , đi đôi giày ống trắng . Nom cả hai chẳng khác gì những cô tiểu thư xinh đẹp , quý phái sống trong nhung lụa . Anh chàng nào đi ngang qua dù ít hay nhiều đều liếc nhìn hai cô nàng , ánh mắt tỏ vẻ ngưỡng mộ . Thỉnh thoảng , có vài tên rút hết can đảm tới làm quen . Ý , Tịnh cũng vui vẻ trò chuyện nhưng không mấy quan tâm bởi hai người họ đều đã có đối tượng . lát sau , Liên đến . Nhỏ đập vai Tịnh :

__ Hi Tịnh ! Gần tới lượt lớp mình rồi đó ! Cố lên nhé ! Tớ tin cậu sẽ đo đất con Tuệ !

Tịnh cười , gật đầu . Chợt , Tuệ xuất hiện . Nhỏ nghe những lời Liên nói ban nãy nên khá tức , đáp trả :

__ Muốn thắng tao hả ? Đang mơ hử con nhãi ?

Liên im lặng , quăng cho Tuệ ánh nhìn khinh bỉ xong quay sang nói chuyện tiếp với Tịnh . Tuệ bực bội , định kéo vai Liên thì lập tức bị Phát ngăn cản :

__ Hey , đây không phải nhà cô ! Thích làm gì thì làm nhé !

Tuệ hất mạnh tay Phát , bực bội . Nhỏ tính la cậu ta nhưng nhận ra Phong đang đứng kế bên nên chùn lệ . Dù sao việc Phong khùng bố Tuệ sau giờ học lần trước cũng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nhỏ . Ánh mắt , giọng nói đầy sự đe dọa của cậu ta quả thực phải khiến đối phương e dè . Thấy Phong , Tịnh ngoảnh mặt sang hướng khác . Biết Tịnh đang né tránh mình , Phong liền bỏ đi . Cậu ngồi xuống băng ghế đá ở sân sau trường . Vì mọi người đều tập trung hết tại sân trước để xem văn nghệ nên sân sau này khá yên tĩnh . Phong mãi lo suy nghĩ vấn đề mà chẳng hề hay rằng Luân đã có mặt . Lúc Luân lại ngồi cạnh , Phong mới phát hiện . Luân lên tiếng :

__ Cậu thả hồn lên tầng thứ mấy rồi , Phong ?

Phong thở dài :

__ Chả biết nữa !

__ Nhớ người yêu à ?

__ Không giỡn nha !

__ Hahaha , khi kết quả cuộc thi văn nghệ được công bố , cô ấy sẽ cho chúng ta đáp án thôi ! Việc gì ngồi đây suy ngẫm !

” Xin mời lớp 11A2 ra sân khấu trình diễn!!! ”

__ Chà , đến lớp Tịnh rồi à ? Nhanh nhĩ ! Tịnh cùng Ý bước lên sân khấu . Tịnh cầm cây micro , Ý ngồi vào đàn piano...

” Làn gió nghịch ngợm thổi bay những cánh tường vi trắng mỏng manh

Sắc hoa hoà lẫn màu bầu trời

Cơn mưa hoa tường vi

Cơn mưa hoa tuyết đẹp

Tôi cùng bạn đi trên con đường có cơn mưa hoa

Đưa tay hứng cánh hoa rơi , bạn bảo: ” Giống tuyết quá!!”

Tôi nói : ” Ừ , đây là cơn mưa tuyết đấy !!”

Cả hai cứ cười khúc khích

Thầm ước thời gian hãy ngừng trôi

...

Cứ ngỡ sẽ được bên nhau mãi mãi

Nào ngờ bạn lại xa rời tôi

Dạo bước trên con đường ngày nào

Tay cầm chiếc kẹp bạn tặng

Nhớ nhung hình bóng ai kia

Mong sao gặp lại bạn lần nữa

...

Làn gió năm xưa lại về

Những cánh tường vi lả tả rơi

Cơn mưa hoa ngày nào chợt hiện lên trong tâm trí

Cơn mưa tuyết kỉ niệm

Ngẩng đầu nhìn trời cao

Lòng tự hỏi biết bao giờ được ngắm cơn mưa này cùng bạn lần nữa ?

Nước mắt lăn dài trên má

Ướt đầm đôi mi ”

Kết thúc , Tịnh với Ý cúi đầu chào tất cả xong nhìn nhau cười . Tiếng vỗ tay vang lên .

* * *

9. Chương 9 - End

* * *

Lát sau , khi các khối lớp đã trình diễn xong tất cả các tiết mục , ban giám hiệu thông báo :

__ Chúng tôi sẽ ọi người biết kết quả sau 2 giờ nữa ! Trong khi chờ đợi , chúng tôi sẽ phát lại từng bài hát của các các lớp !

Tịnh nghe xong , tròn xoe mắt :

__ Ủa , bình thường thì sau 1 tuần mới có kết quả mà ?

Ý đáp :

__ Mấy giáo viên ấy có thời gian rảnh để cho đề tài hành hạ học trò tội mình thì đương nhiên dư giờ để chấm điểm !

__ Thế à ? Vậy tớ tản bộ chút !

Tịnh đi đi lại lại quanh sân trước rồi lại ra sân sau . Cô tình cờ bắt gặp Phong và Luân .

__Ồ , cậu đi dạo đó hả ? - Luân hỏi .

__Ừ ! - Tịnh đáp . __ Luân , tớ có chuyện cần nói riêng với cậu , có thể sang bên kia chút được không ?

Luân đi theo Tịnh . Đến băng ghế đá cách nơi Phong ngồi không xa , Tịnh dừng chân :

__ Tớ...sẽ cho cậu biết câu trả lời của tớ ngay bây giờ ! Thật xin lỗi ! Tớ không thể đáp lại tình cảm của cậu ! Tớ thích người khác rồi !

__ Là Phong chứ gì ?

__ Ừm ! Tớ...tình cảm tớ dành cho cậu chỉ là sự cảm kích và lòng biết ơn về những việc cậu đã làm vì tớ ! Tớ xin lỗi !

__ Không sao cả ! Thật ra , ngay từ lúc xem xong bài hát cậu viết , tớ đã biết câu trả lời rồi ! Thôi , cậu mau đi nói với tên ngốc đang ngồi đằng kia đi !

__ Khi kết quả cuộc thi được công bố , tớ sẽ nói ngay !

2 tiếng trôi qua... Chúng tôi xin thông báo kết quả cuộc thi văn nghệ lần thứ 10 này : Đơn ca (đề do trường ra) : giải nhất thuộc về lớp 10B3 với bài hát “Thiên sứ” , giải nhì thuộc về lớp 12D5 với bài hát “Nhớ lắm” , giải ba thuộc về lớp 11A2 với bài hát ” tường vi trắng , tuyết , bạn và tôi ” ...

Tiếng loa báo kết quả thi vang lên giòn giã khắp trường . Phát , Liên vội chạy đi tìm Tịnh để chia vui . Liên vừa trông thấy Tịnh đã ôm cổ cô :

__ Hoan hô ! Cậu hạ được Tuệ rồi đó ! Lớp nhỏ chẳng đạt được hạng nào cả !

Tịnh vui mừng , chạy lại chỗ Phong ngồi , đứng trước mặt cậu và nói lớn :

__ Này , gió ngốc ! Tôi thắng Tuệ rồi !

Phong đứng dậy , cười :

__ Ừ , chúc mừng cô ?

__ Đừng giận tớ nữa nhé !

__ Ok !

__ Đãi tớ ăn nhé !

__ Ok !

__ Đèo tớ về nhé !

__ Ok !

__ Làm bạn trai tớ nhé !

__ Ok ! Á , khoan ! Cậu vừa nói gì ?

__ Hahaha , cậu đồng ý rồi , không rút lại được nữa đâu ! Từ nay cậu sẽ là bạn trai của tớ !

__ Cậu đồng ý làm bạn gái tớ à ?

__ Ừ !

__ Hay quá !

Phong reo lên , ôm chầm Tịnh khiến cô nàng đỏ cả mặt . Phát đứng từ xa nhìn , quay qua trêu Luân :

__ Hê hê hê , thất tình ! Thất tình !

Luân chẳng thèm đáp trả , chỉ cười . Liên thở dài :

__ Chẳng biết đến lúc nào mình mới được như Tịnh đây !

Phát nghe thế , nói :

__ Có người luôn sẵn sàng đón nhận tình cảm của cậu nè ! Cần gì phải ngóng trông cho xa với thế !

__ Cậu đang nói về cậu đấy hả ? Ừm...nếu là cậu thì ... cũng được thôi ! Nhưng , phải bỏ tật lẳng nhăng đã !

__ Cậu đồng ý á ? Nếu vậy , tớ sẵn sàng tứ bỏ thói lẳng nhăng !

__ Ừ ! Nhớ nha ! Cậu hứa đó !

__ YEAH !!

...

Gió thổi

Những cánh tường vi trắng nhẹ nhàng rơi xuống nền đất

Cô bé ngày xưa cuối cùng cũng tìm được nửa còn lại thực sự của mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-do-con-nit-anh-yeu-em>